



LEV TROTSKI

SIIRTYMÄOHJELMA

KAPITALISMIN KUOLINKAMPPAILU
JA NELJÄNNEN INTERNATIONALIN TEHTÄVÄT

SOSIALISMIN KIRJASTO VII

LEV TROTSKI
SIIRTYMÄOHJELMA

KAPITALISMIN KUOLINKAMPPAILU JA
NELJÄNNEN INTERNATIONAALIN TEHTÄVÄT

Sosialismin kirjasto VII

1796-928x

Suomennos englannista *Teemu Luojola*

SOSIALISMI.NET

Tampere 2011

SISÄLTÖ

<i>Sosialistisen vallankumouksen objektiiviset edellytykset</i>	7
<i>Proletariaatti ja sen johto</i>	8
<i>Vähimmäisohjelma ja siirtymäohjelma</i>	10
<i>Liukuva palkka-asteikko ja liukuva työaika-asteikko</i>	12
<i>Ammattiliitot siirtymäkauden aikana</i>	14
<i>Tehdaskomiteat</i>	17
<i>"Liikesalaisuudet" ja työväenkontrolli teollisuudessa</i>	18
<i>Erillisten kapitalistijoukkojen pakkolunastaminen</i>	21
<i>Yksityisten pankkien pakkolunastaminen ja luottojärjestelmän valtiollistaminen</i>	23
<i>Lakkovartio – puolustuskaartit/työväenmiliisi – proletariaatin aseistaminen</i>	24
<i>Työläisten ja maanviljelijöiden liitto</i>	27
<i>Taistelu imperialismia ja sotaan vastaan</i>	30

<i>Työläisten ja maanviljelijöiden hallitus</i>	36
<i>Neuvostot</i>	40
<i>Takapajuiset maat ja siirtymävaatimusten ohjelma</i>	41
<i>Siirtymävaatimusten ohjelma fasistisissa maissa</i>	44
<i>SNTL ja siirtymäkauden ongelmat</i>	48
<i>Opportunismia ja periaatteetonta revisionismia vastaan</i>	54
<i>Lahkolaisuutta vastaan</i>	57
<i>Tietä työläisnaisille! Tietä nuorille!</i>	59
<i>Neljannen internationaalinen lipun alle!</i>	60

SOSIALISTISEN VALLANKUMOUKSEN

OBJEKTIIVISET EDELLYTYKSET

Maailmanpoliittiselle tilanteelle kokonaisuudessaan on luonteenomaista ennen kaikkea proletariaatin johdon historiallinen kriisi.

Proletariaatin vallankumouksen taloudellinen edellytys on yleisesti ottaen jo saavuttanut korkeimman täyttymyksensä, joka kapitalismin oloissa on saavutettavissa. Ihmiskunnan tuotantovoimat polkevat paikallaan. Jo nyt uudet keksinnöt ja parannukset ovat riittämättömiä nostamaan materiaalisen hyvinvoinnin tasoa. Koko kapitalistisen järjestelmän sosiaalisten kriisien olosuhteissa sattuvat samanaikaiset häiriötilat aiheuttavat yhä raskaampaa puutetta ja kärsimystä joukkojen keskuudessa. Kasvava työttömyys puolestaan syventää valtion taloudellista kriisiä ja kaivaa maata epävakaiden rahajärjestelmien alta. Demokraattiset hallitukset, kuten fasistisetkin, hoipertelevat vararikosta toiseen.

Porvaristo ei itse näe ulospääsyä. Maissa, joissa se on jo pakotettu panemaan peliin viimeisen korttinsa, fasismin, se laskettelee suljetuin silmin alamäkeä kohti taloudellista ja sotilaallista katastrofia. Historiallisesti etuoikeutetuissa maissa, so. niissä, joissa porvaristo edelleen kykenee tietyksi ajaksi sallimaan itselleen demokratian ylellisyyden kansallisen varallisuuden kasaantumisen kustannuksella (Iso-Britannia, Ranska, Yhdysvallat, jne.), kaikki pääoman perinteiset puolueet ovat hämmennyksen tilassa tahdon lamaantumiseen vivahtaen.

”New Deal”, huolimatta ensimmäisestä suurellisen määrätietoisuuden jaksostaan, edustaa vain poliittisen hämmentyneisyyden erityistä muotoa, joka on mahdollinen vain maassa, jossa porvariston onnistui kerryttää määrättömiä rikkauksia. Nykyinen

kriisi, kaikkea muuta kuin tiensä päähän kulkeneena, on jo onnistunut osoittamaan, että ”New Deal” -politiikka, kuten Kansanrintamapolitiikka Ranskassa, ei avaa ulospääsyä taloudellisesta umpikujasta.

Kansainväliset suhteet eivät tarjoa parempaa kuvaa. Lisääntyvän kapitalistisen hajotuksen jännitteen vallitessa imperialistinen vihamielisyys saapuu umpikujaan, jonka keskellä erillisten selkkausten ja veristen paikallisten levottomuuksien (Etiopia, Espanja, Kauko-Itä, Keski-Eurooppa) on väistämättä liityttävä yhteen maailmanlaajuiseksi tulimereksi. Porvaristo, tietenkin, on tietoinen siitä kuolettavasta vaarasta, jonka uusi sota sen herruudelle esittää. Mutta kyseinen luokka on nyt mittaamattomasti kykenemättömämpi torjumaan sodan kuin vuoden 1914 kynnyksellä.

Kaikki puheet, jotka tähtäävät siihen, että historialliset olosuhteet eivät ole vielä ”kypsyneet” sosialismille, ovat tietämättömyyden tai tietoisien petoksen tuotoksia. Proletaarisen vallankumouksen objektiiviset edellytykset eivät ole vain ”kypsyneet”; ne ovat alkaneet käydä jossain määrin mädiksi. Ilman sosialistista vallankumousta seuraavana historiallisena ajanjaksona katastrofi uhkaa koko ihmiskunnan kulttuuria. Nyt on proletariaatin, so. pääasiallisesti sen vallankumouksellisen etujoukon vuoro. Ihmiskunnan historiallinen kriisi pelkistyy vallankumouksellisen johdon kriisiin.

PROLETARIAATTI JA SEN JOHTO

Porvariston talous, valtio ja politiikka sekä sen kansainväliset suhteet ovat täysin sosiaalisen kriisin turmelemat, mikä on luonteenomaista yhteiskunnan esivallankumoukselliselle tilalle. Suurin este esivallankumouksellisen tilanteen vallankumoukselliseksi muuttamisen polulla on proletariaatin johdon opportunistinen

luonne: sen pikkuporvarillinen pelkuruus suurporvariston edessä ja näiden petollinen yhteys jopa jälkimmäisen kuolinkamppailussa.

Kaikissa maissa proletariaattia raastaa syvä levottomuus. Miljoonien joukot kerta toisensa jälkeen siirtyvät vallankumouksen tielle. Mutta joka kerran heidän omat konservatiiviset, byrokraattiset koneistonsa estävät heitä.

Espanjan proletariaatti on suorittanut joukon sankarillisia hyökäyksiä huhtikuusta 1931 lähtien ottaakseen vallan käsiinsä ja ohjatakseen yhteiskunnan kohtaloa. Kuitenkin sen omat puolueet (sosiaalidemokraatit, stalinistit, anarkistit, poumilaiset) – jokainen omalla tavallaan toimi jarrun tavoin ja täten valmisteli Francon voittoja.

Ranskassa suuri ”istumalakkojen” aalto, etenkin kesäkussa 1936, paljasti proletariaatin varauksettoman halukkuuden kukistaa kapitalistinen järjestelmä. Kuitenkin johtavat organisaatiot (sosialistit, stalinistit, syndikalistit) onnistuivat Kansanrintaman tunnuksen alla kanavoimaan ja patoamaan, ainakin väliaikaisesti, vallankumouksellisen virran.

Ennenkuulumaton istumalakkojen aalto ja hämmästyttävän nopea teollisuuden ammattiliittolaisuuden kasvu Yhdysvalloissa (CIO) on kaikkein kiistämättömin ilmaisu amerikkalaisten työläisten vaistomaisesta taistelusta kohottaakseen itsensä historian heille määräämien tehtävien tasolle. Mutta täälläkin johtavat poliittiset järjestöt, mukaan lukien vastikään perustettu CIO, tekevät kaiken mahdollisen pitääkseen joukkojen vallankumouksellisen paineen aisoissa ja lamaannuttaakseen sen.

Kominternin selvä siirtyminen porvarillisen järjestelmän puolelle, sen kyynisen vastavallankumouksellinen rooli kaikilla maailmassa, erityisesti Espanjassa, Ranskassa, Yhdysvalloissa ja muissa ”demokraattisissa” valtioissa, aiheutti poikkeuksellisia lisävaikeuksia maailman proletariaatille. ”Kansanrintaman” Lokakuun vallankumouksen lipun alla toteuttama sovitteleva poli-

tiikka tuomitsi työväenluokan voimattomuuteen ja tasoitti tien fasisille.

”Kansanrintamat” yhtäällä – fasismi toisaalla: nämä ovat imperialismin viimeiset poliittiset voimavarat taistelussa proletaarista vallankumousta vastaan. Historiallisesta näkökulmasta nämä kummatkin voimavarat ovat kuitenkin korvikkeita. Kapitalismin rappeutuminen Ranskassa jatkuu jakobiinilakin merkeissä ja Saksassa hakaristin. Ainoastaan porvariston kukistaminen tarjoaa ulospääsyn.

Joukkojen suuntautuminen määräytyy ensinnä rappeutuvan kapitalismin objektiivisten olosuhteiden perusteella ja toiseksi vanhojen työväenjärjestöjen petollisen politiikan perusteella. Näistä tekijöistä tietenkin ensimmäinen on ratkaiseva: historian lait ovat byrokraattista koneistoa vahvemmat. On yhdentekevää millaisia eroavaisuuksia yhteiskunnallisten pettureiden menetelmillä keskenään on – Blumin ”yhteiskunnallisesta” lainsäädännöstä Stalinin tuomitseviin salajuoniin – ne eivät milloinkaan onnistu murttamaan proletariaatin vallankumouksellista tahtoa. Ajan saatossa niiden epätoivoiset yritykset pidätellä historian pyörää osoittavat joukoille entistä selvemmin, että proletariaatin johdon kriisiin, josta on tullut ihmiskunnan kulttuurin kriisi, voi ratkaista vain neljäs internationaali.

VÄHIMMÄISOHJELMA JA SIIRTYMÄOHJELMA

Seuraavan kauden – esivallankumouksellisen agitaation, propagandan ja järjestäytymisen kauden – strateginen tehtävä on objektiivisten vallankumouksellisten olosuhteiden kypsyiden ja proletariaatin ja sen etujoukon kypsymättömyyden (vanhemman sukupolven hämmennyksen ja pettymyksen, nuoremman sukupol-

ven kokemattomuuden) välisen ristiriidan voittaminen. On välttämätöntä auttaa joukkoja löytämään päivittäisen taistelun prosessissa silta nykyisten vaatimusten ja vallankumouksen sosialistisen ohjelman välillä. Tämän sillan tulisi sisältää siirtymävaatimusten järjestelmä, joka juontaa juurensa tämän päivän olosuhteista ja työväenluokan laajojen kerrosten tämänhetkisestä tietoisuudesta, ja joka vääjäämättä ohjaa lopulliseen johtopäätökseen: vallan valloittamiseen proletariaatin toimesta.

Kehittyväkapitalismin aikakaudella toimineen klassisen sosiaalidemokratian ohjelma jaettiin kahteen toisiinsa nähden itsenäiseen osaan: vähimmäisohjelmaan, joka rajoittui porvarillisen yhteiskunnan puitteissa tapahtuviin uudistuksiin, sekä enimmäisohjelmaan, joka lupasi kapitalismin korvaamista sosialismilla määrittelemättömässä tulevaisuudessa. Vähimmäis- ja enimmäisohjelman välillä ei ollut olemassa mitään siltaa. Ja itse asiassa sosiaalidemokratialla ei ole tarvetta sen kaltaiselle sillalle, sillä sanaa sosialismi käytetään vain loputtoman tuntuisissa juhlapuheissa. Komintern on ryhtynyt seuraamaan sosiaalidemokratian polkua rappeutuvan kapitalismin aikakaudella; silloin, kun yleisesti ei voi olla olemassa keskustelua järjestelmällisistä yhteiskunnallisista uudistuksista ja joukkojen elintason nostamisesta; silloin, kun proletariaatin jokainen merkittävä vaatimus ja jopa jokainen pikkuporvariston merkittävä vaatimus väistämättä ylittää kapitalististen omistussuhteiden ja porvarillisen valtion rajat.

Neljäsinternationaalin strategisena tehtävänä ei ole kapitalismin uudistaminen, vaan sen kaataminen. Sen poliittisena tavoitteena on vallan valtaaminen proletariaatin toimesta porvariston pakkolunastuksen tarkoituksessa. Kuitenkaan tämän strategisen tehtävän suorittaminen ei ole ajateltavissa ilman kaikkein harkituinta jokaisen, myös pienen ja osittaisen taktiikkakäytännön huomioon ottamista. Kaikki proletariaatin osat, kaikki sen kerrokset, ammatit

ja ryhmät tulee vetää mukaan vallankumoukselliseen liikkeeseen. Nykyinen aikakausi ei ole huomattava sen tosiasian vuoksi, että se vapauttaa vallankumouksellisen puolueen päivittäisestä työstään, vaan koska se sallii tämän työn suorittamisen erottamattomassa yhteydessä vallankumouksen tosiasiallisiin tehtäviin.

Neljäs internationaali ei hylkää vanhojen ”minimivaatimusten” ohjelmaa sikäli kuin nämä ovat säilyttäneet ainakin osan elintärkeästä voimakkuudestaan. Väsymättä se puolustaa työläisten demokraattisia oikeuksia ja yhteiskunnallisia voittoja. Mutta se jatkaa tätä päivittäistä työtä oikean ajankohtaisen so. vallankumouksellisen perspektiivin puitteissa. Sikäli kuin joukkojen vanhat, ositaiset, ”minimivaatimukset” törmäävät yhteen tuhoisien ja halventavien turmeltuneen kapitalismin tendenssien kanssa – ja näin käy joka askeleella – neljäs internationaali esittää siirtymävaatimusten järjestelmän, jonka syvin olemus sisältyy siihen tosiasiaan, että entistä avoimemmin ja päättäväisemmin vaatimukset on suunnattu porvarillisen järjestelmän todelliseen perustaan. Vanhan minimiohjelman korvaa siirtymäohjelma, jonka tehtävänä on joukkojen järjestelmällinen liikekannallepano proletaarista vallankumousta varten.

LIUKUVA PALKKA-ASTEIKKO

JÄ LIUKUVA TYÖAIKA-ASTEIKKO

Hajoavan kapitalismin olosuhteissa joukot jatkavat sorrettujen niukkaa elämäänsä ollen nyt suuremmissa köyhyysloukkun putoamisen vaarassa kuin minään muuna aikana. Heidän on puolustettava vähäistä leipäänsä, elleivät kykene saamaan enempää tai parempaa. Ei ole tarpeen eikä mahdollistakaan tässä luetella niitä

erillisiä osittaisia vaatimuksia, joita konkreettiset olosuhteet – kansalliset, paikalliset, ammattiliitoissa vallitsevat – aina uudelleen nostavat esiin. Mutta kaksi perustavanlaatuista taloudellista murhetta, joihin tiivistyy kapitalistisen järjestelmän lisääntyvä järjestömyys, eli työttömyys ja korkeat hinnat, vaativat yleistettyjä iskulauseita ja taistelumenetelmiä.

Neljäs internationaali julistaa ehdottoman sodan sille kapitalistien politiikalle, joka erittäin huomattavassa määrin, kuten heidän asiamiestensä, reformistienkin politiikka, pyrkii panemaan militarismiin, kriisiin, rahajärjestelmän epäjärjestyksen ja kaikkien muiden kapitalismin kuolinkamppailun aiheuttamien vitsausten taakan raatajien niskoille. Neljäs internationaali vaatii työtä ja kunnollisia elinoloja kaikille.

Rahan inflaatio tai tasapainottaminen eivät kumpikaan sovellu proletariaatin iskulauseiksi, sillä ne eivät ole muuta kuin saman kepin kaksi päätä. Hyppäyksellisiä hinnannousuja vastaan, jotka sodan lähestyessä omaksuvat entistä hillittömämmän luonteen, voi taistella vain liukuvan palkka-asteikon iskulauseella. Tämä tarkoittaa, että kollektiivisten sopimusten on turvattava automaattinen palkannousu suhteessa kulutustavaroiden hintojen korotuksiin.

Oman rappeutumisensa uhan vallitessa proletariaatti ei voi sallia yhä kasvavan työläisjoukon muuttumista kroonisesti työttömäksi köyhälistöksi, joka elää murenevan yhteiskunnan tähteillä. Oikeus työhön on työläisen ainut jäljellä oleva todellinen oikeus yhteiskunnassa, joka perustuu riistoon. Tänään tätä oikeutta riistetään häneltä joka askeleella. Aika on kypsä edetä työttömyyttä, sekä ”rakenteellista” että ”kriiseistä johtuvaa”, vastaan iskulauseella julkisista töistä, iskulauseella liukuvasta työaika-asteikosta. Ammattiliittojen ja muiden joukkojärjestöjen tulee yhdistää työläiset ja työttömät molemminpuolisen vastuun solidaarisuuteen. Tältä perustalta kaikki käsillä oleva työ jaettaisiin sen jälkeen kaikkien

olemassaolevien työläisten kesken, jonka mukaan myös työviikon kesto määräytyisi. Jokaisen työläisen keskimääräinen palkka säilyy samana kuin se oli entisen työviikon aikana. Palkat, ehdottomasti taattuun vähimmäismäärään sidottuna, seuraisivat hintojen muutoksia. Nykyisenä katastrofaalisena ajanjaksona on mahdotonta hyväksyä mitään muuta ohjelmaa.

Maanomistajat ja heidän lakimiehensä osoittavat näiden vaatimusten olevan ”mahdottomia toteuttaa”. Pienemmät, erityisesti huokassa olevat kapitalistit, viittaavat lisäksi kirjanpitoonsa. Työläiset tuomitsevat sen kaltaiset johtopäätökset ja viittaukset ehdottomasti. Kyse ei ole vain ”tavallisesta” vastakkaisten aineellisten etujen yhteentörmäyksestä. On kyse proletariaatin suojelemisesta rappeutumiselta, turmelukselta ja perikadolta. On kyse ainoan luovan ja edistykellisen luokan elämästä ja kuolemasta, ja samalla koko ihmiskunnan tulevaisuudesta. Mikäli kapitalismi on kykenemätön tyydyttämään sen itsensä luomista katastrofeista väistämättä nousevat tarpeet, kuolokoon. Toteuttamisen ”mahdollisuudesta” tai ”mahdottomuudesta” annettussa esimerkissä on kyse voimien välisestä suhteesta, joka on ratkaistavissa vain taistelulla. Tämän taistelun kautta, riippumatta siitä, millaisia välittömät käytännön onnistumiset ovat, työläiset tulevat parhaiten ymmärtämään kapitalistisen orjuuden hävittämisen välttämättömyyden.

AMMATTILIITOT SIIRTYMÄKAUDEN AIKANA

Taistelussaan osittaisten ja siirtymävaatimusten puolesta työläiset nyt enemmän kuin koskaan aiemmin tarvitsevat joukkojärjestöjä, etupäässä ammattiliittoja. Ammattiyhdistysliikkeen voimakas kasvu Ranskassa ja Yhdysvalloissa parhaiten kumoaa niiden

äärivasemmistolaisten doktrinäärien saarnat, jotka ovat opettaneet, että ammattiliitot ovat ”jo aikansa eläneet”.

Bolševikki-leninisti on mukana kaikenlaisten taisteluiden etummaisissa juoksuhaudoissa, silloinkin, kun ne koskevat vain kaikkein vaatimattomimpia työväenluokan aineellisia etuja tai demokraattisia oikeuksia. Hän osallistuu aktiivisesti joukkoammattiliittoihin vahvistaakseen niitä ja kohottaakseen niiden taisteluhenkä. Taipumatta hän vastustaa kaikkia yrityksiä alistaa liitot porvarilliselle valtiolle ja sitoa proletariaatti ”pakolliseen sovitteluun” ja taistelee kaikkia muita poliisiholhouksen muotoja vastaan – ei vain fasistisia, vaan myös ”demokraattisia”. Vain sen kaltaisen ammattiliitoissa tapahtuvan työn perustalta mahdollistuu menestyksenkäs taistelu reformisteja vastaan, mukaan lukien stalinistinen byrokratia. Lahkolaiset yritykset pienten ”vallankumouksellisten” liittojen rakentamiseksi tai säilyttämiseksi puolueen toisena painoksena ilmaisevat todellisuudessa työväenluokan johtajuudesta käytävästä taistelusta luopumista. On tärkeää asettaa tämä horjumaton ohjesääntö: antautumisen laatuinen itse-eristäytyminen joukkoammattiliitoista, mikä tarkoittaa käytännössä samaa kuin vallankumouksen pettäminen, on ristiriidassa neljännen internationaalien jäsenyyden kanssa.

Samanaikaisesti neljäs internationaali määrätietoisesti hylkää ja tuomitsee ammattiliittofetisismia, joka yhtä lailla on ominaista tradeunionisteille ja syndikalisteille.

(a) Ammattiliitot eivät esitä, ja ykseydessä tehtäviensä, koostumuksensa ja jäsenhankintatapansa kanssa, eivät voi tarjota täydellistä vallankumouksellista ohjelmaa; niin muodoin ne eivät voi korvata puoluetta. Kansallisten vallankumouksellisten puolueiden rakentaminen neljännen internationaalien osastoina on siirtymäkauden keskeisin tehtävä.

(b) Ammattiliitot, edes kaikkein voimakkaimmat, eivät käsitä enempää kuin 20–25 prosenttia työväenluokasta, kaiken lisäksi enimmäkseen taitavammat ja paremmin palkatut kerrokset. Työväenluokan sorretumpi enemmistö ajautuu taisteluun vain tilapäisesti, työväenliikkeen poikkeuksellisten kapinoiden aikoina. Sellaisina hetkinä on välttämätöntä luoda järjestöjä *ad hoc* [tilapäisesti erityistä tehtävää varten] käsittäen koko taistelevan joukon: lakkokomiteoita, tehdaskomiteoita ja lopulta neuvostoja.

(c) Proletariaatin ylimpiä kerroksia ilmaiseksi järjestöinä ammattiliitot – kuten todistavat kaikki aikaisemmat historialliset kokemukset, mukaan lukien Espanjan anarkosyndikalististen liittojen tuore kokemus – kehittivät voimakkaita porvarillis-demokraattisen järjestelmän kanssa kompromissiin pyrkiviä suuntauksia. Kiivaiden luokkataistelujen aikoina ammattiliittojen johtavat elimet pyrkivät joukkoliikkeen herroiksi tehdäkseen sen harmittomaksi. Tätä tapahtuu jo yksinkertaisten lakkojen aikana, erityisesti laajojen istumalakkojen tapauksessa, jotka horjuttavat porvarillisen omistusoikeuden periaatetta. Sodan tai vallankumouksen aikana, jolloin porvaristo on korviaan myöten poikkeuksellisissa vaikeuksissa, ammattiliittojen johtajista tulee yleensä porvarillisia ministerejä.

Sen vuoksi neljännen internationaalien osastojen tulisi aina pyrkiä ei vain uudistamaan ammattiliittojen ylintä johtoa, rohkeasti ja määrätietoisesti esittäen kriittisinä hetkinä uusia militantteja johtajia rutiinivirkailijoiden ja kiipijöiden tilalle, vaan myös luomaan kaikissa mahdollisissa tapauksissa itsenäisiä militantteja järjestöjä vastaamaan entistä lähemmin joukkotaistelun porvarillisen yhteiskunnan vastaisia tehtäviä; ja tarpeen vaatiessa perääntymättä edes huolimatta suoranaisestä välikrikosta ammattiliittojen konservatiivisen koneiston kanssa. Vaikkakin on rikollista kääntää selkensä joukkojärjestöille lahkolaisten ryhmäkuntien edistämiseksi, yhtään sen vähemmän rikollista ei ole toimettona sallia val-

lankumouksellisen joukkoliikkeen alisteisuutta avoimesti taantumuksellisten tai verhottujen konservatiivisten (”edistyksellisten”) byrokraattisten nurkkakuntien hallintaan. Ammattiliitot eivät itsessään ole päämäärä; ne ovat vain välineitä matkalla proletaariseen vallankumoukseen.

TEHDASKOMITEAT

Siirtymäkauden aikana työväenliike ei ole luonteeltaan järjestelmällinen ja tasapainoinen, vaan kiihkeä ja räjähdysmäinen. Iskulauseiden ja järjestöllisten muotojen tulee olla alistettuina liikkeen luonteen mukaisiksi. Johdon tulee välttää rutiineja kuin kulku-
tautia ja pyrkiä seuraamaan joukkojen omaa aloitteellisuutta.

Istumalakot, tämänkaltaisen aloitekyvyn viimeisimmät ilmen-
tymät, ylittävät ”normaalin” kapitalistisen menettelytavan rajat. Riippumatta lakkoilijoiden vaatimuksista tehtaiden väliaikainen
valtaaminen antaa iskun haavekuvalle, kapitalistiselle omistukselle. Jokainen istumalakko esittää käytännön keinoin kysymyksen siitä,
kuka on tehtaan pomo: kapitalisti vai työläiset?

Jos istumalakko nostaa tämän kysymyksen esiin satunnaisesti, tehdaskomitea antaa sille järjestäytyneen ilmenemismuodon. Tehtaan kaikkien työntekijöiden valitsemana tehdaskomitea luo välittömästi vastapainon johdon tahdolle.

Reformismille ominaiseen tapaan asettaa vastakkain ”talouden kuninkaallisten” tyyppiset pomot – kuten Ford – ja ”hyvät”, ”demokraattiset” riistäjät vastaamme esittämällä iskulauseen tehdaskomiteoista taistelun keskuksina sekä ensimmäisiä että jälkimmäisiä vastaan.

Ammattiliittobyrokraattien yleisenä käytäntönä on vastustaa tehdaskomiteoiden luomista, aivan kuten he vastustavat jokaista rohkeaa askelta matkalla joukkojen liikekannallepanoon.

Kuitenkin, mitä laaja-alaisempi liike on, sitä helpompaa on murtaa tämä vastustus. Milloin ”rauhallisina” aikoina yritys on jo kokonaan siirtynyt käyttämään järjestäytyneitä työvoimaa, tällöin komitea muodollisesti sopii yhteen tavanomaisen ammattiliittoelimen kanssa, mutta uudistaa henkilöstöään ja laajentaa toimintaansa. Komitean tärkein merkitys on kuitenkin se tosiasia, että siitä tulee työväenluokan kerrosten taisteleva esikunta, kun taas ammattiliitto on yleensä kykenemätön siirtymään toimintaan. Juuri näistä sorrettumista kerroksista ovat lähtöisin vallankumouksen uhrautuvaimmat pataljoonat.

Siitä hetkestä lähtien, kun komitea näyttäytyy, tehtaaseen on tosiasiallisesti perustettu kaksoisvalta. Syvimmältä olemukseltaan se edustaa siirtymätilaa, sillä siihen sisältyy kaksi sovittamatonta järjestelmää: kapitalistinen ja proletaarinen. Tehdaskomiteoiden perimmäisin merkitys sisältyy täsmälleen siihen tosiasiaan, että ne avaavat ovia, jos eivät suoraan vallankumoukselliseen, niin esivallankumoukselliseen kauteen – porvarillisen ja proletaarisen järjestelmän välillä. Siitä, että tehdaskomitea-ajatuksen tunnetuksi tekeminen ei ole liioin ennenaikaista eikä keinotekoistakaan, ovat runsaina todisteina useiden maiden halki leviävät istumalakkojen aallot. Uusia tämääntyyppisiä aaltoja esiintyy väistämättä lähitulevaisuudessa. On tarpeen aloittaa kampanja tehdaskomiteoiden hyväksi ajoissa, jotta ei joutuisi yllätetyksi.

”LIIKESALAISUUDET” JA

TYÖVÄENKONTROLLI TEOLLISUUDESSA

Kilpailulle ja vapaalle kaupalle perustuva liberaali kapitalismi on täysin häipynyt menneisyyteen. Sen seuraaja, monopolistinen kapitalismi ei ainoastaan kärjistä markkinoiden anarkiaa,

vaan päinvastoin antaa sille erityisen kouristuksenomaisen luonteen. Talouden ”kontrolloimisen”, valtion ”opastuksen” asettamisen teollisuudessa ja ”suunnittelun” välttämättömyyden tunnus tavat nykyään – ainakin sanoissa – melkein kaikki porvarilliset ja pikkuporvarilliset suuntaukset fasisteista sosiaalidemokraatteihin. Fasistien kohdalla kyse on pääasiassa ”suunnitelmallisesta” kansanryöstämisestä sotilaallisiin tarkoituksiin. Sosiaalidemokraatit valmistautuvat kuivattamaan anarkian meren lusikallisilla byrokraatista ”suunnittelua”. Insinöörit ja professorit kirjoittavat artikkeleita ”teknokratiasta”. Raukkamaisissa ”sääntelyn” kokeiluissaan demokraattiset hallitukset juoksevat pää edellä suurpääoman voittamattomaan sabotaasiin.

Todellista riistäjien ja demokraattisten ”esimiesten” välistä suhdetta kuvaa parhaiten se tosiasia, että ”herrasmiesuudistajat” pysähtyvät hurskaassa pelossaan trustien ja heidän ”liikesalaisuuksiensa” kynnykselle. Tässä periaate liikeasioihin ”sekaantumattomuudesta” hallitsee. Yksittäisen kapitalistin ja yhteiskunnan välinen tilinpito säilyy kapitalistin salaisuutena: se ei ole yhteiskunnan asia. ”Liikesalaisuuksien” periaatteen puolesta esitetty perustelu on näennäisesti, kuten liberaalin kapitalismin aikakaudella, vapaa ”kilpailu”. Todellisuudessa trusteilla ei ole keskinäisiä salaisuuksia. Nykyisen aikakauden liikesalaisuudet ovat osa jatkuvaa monopolikapitalismin yhteiskunnan etujen vastaista vehkeilyä. Suunnitelmat ”talouden kuninkaallisten” itsevaltiuden rajoittamiseksi tulevat jatkumaan säälittävinä farsseina niin kauan, kuin yhteiskunnallisten tuotantovälineiden yksityiset omistajat voivat salata tuottajilta ja asiakkailta riiston, ryöstön ja petoksen juonet. ”Liikesalaisuuksien” lakkauttaminen on ensimmäinen askel kohti tosiasiallista teollisuuden hallintaa.

Työläisillä on yhtäläiset oikeudet kuin kapitalisteillakin tietää tehtaan, trustin, koko teollisuudenalan ja kokonaisen kansantalou-

den ”salaisuudet”. Kaikkein ensimmäiseksi pankit, raskas teollisuus ja keskitetty liikenne tulisi asettaa suurennuslasin alle.

Työväenhallinnon lähimpinä tehtävinä tulee olla yhteiskunnan *debitien* ja *kreditien* selittäminen, alkaen yksittäisistä liikeyrityksistä; todellisen, yksittäisten kapitalistien ja yleensä riistäjien itselleen kansantulosta anastaman osuuden määrittäminen; pankkien ja trustien kulussientakaisten sopimusten ja petosten paljastaminen; ja lopulta tuoda julki kaikille yhteiskunnan jäsenille se kohtuuton ihmistyövoiman tuhlaus.

Mikään porvarillisen valtion virkamies ei kykene tekemään tätä työtä, riippumatta siitä, kuinka suuret valtuudet hänelle haluttaisiin antaa. Koko maailma todisti presidentti Rooseveltin ja pääministeri Blumin voimattomuutta omien maidensa ”60” tai ”200 perheen” vehkeilyjä vastaan. Riistäjien vastarinnan murtamiseksi proletariaatin joukkopainostus on välttämätöntä. Vain tehdaskomiteat voivat saada aikaan todellisen tuotannon hallinnan kutsu luokseen – neuvonantajina, vaan ei ”teknokraatteina” – kansalle vilpittömästi omistautuneita asiantuntijoita: kirjanpitäjiä, tilastotieteilijöitä, insinöörejä, tiedemiehiä, jne.

Taistelua työttömyyttä vastaan ei pidä tarkastella ilman laajan ja rohkean julkisten töiden organisoinnin vaatimista. Mutta julkisilla töillä voi olla jatkuva ja eteenpäin vievä merkitys yhteiskunnalle, kuten myös työttömille itselleen, vain kun ne tehdään osaksi yleissuunnitelmaa, joka laaditaan kattamaan melkoinen määrä vuosia. Tämän suunnitelman puitteissa työläiset vaatisivat jatkoa julkisissa laitoksissa sille työlle, jonka yksityiset työpaikat kriisin tuloksena lopettavat. Työläisten valvonta sellaisissa tapauksissa korvattaisiin suoralla työläisten johdolla.

Jopa kaikkein alkeellisimman taloudellisen suunnitelman laatiminen – riistettyjen, ei riistäjien näkökulmasta – on mahdotonta ilman työläisten valvontaa so. ilman työläisten katseen suun-

taamista kaikkiin kapitalistisen talouden julkisiin ja salattuihin vaikuttimiin. Yksittäisiä liikeyrityksiä edustavien komiteoiden tulisi kokoontua konferenssiin valitsemaan trusteja, kokonaisia teollisuudenaloja, taloudellisia alueita ja lopulta kansallista taloutta kokonaisuudessaan vastaavat komiteat. Siten työväen valvonnasta tulee suunnitelmatalouden koulu. Valvonnan kokemusten perusteella proletariaatti valmistaa itseään kansallistetun teollisuuden välittömään hallintaan siksi, kun sen mahdollisuuden hetki lyö.

Niille kapitalisteille, pääasiallisesti alemmasta ja keskikerrostmasta, jotka omasta halustaan joskus tarjoutuvat leväyttämään kirjansa auki työläisille – tavallisesti todistaakseen palkkojen alentamisen välttämättömäksi – työläiset vastaavat, että he eivät ole kiinnostuneita yksittäisten konkurssien tai vararikkojen kirjanpidoista, vaan kaikkien riistäjien tilikirjoista kokonaisuudessaan. Työläiset eivät voi eivätkä halua sovittaa elinolosuhteidensa tasoa yksittäisten kapitalistien ahdinkoon, jotka itsessään ovat oman järjestelmänsä uhreja. Tehtävänä on koko tuotanto- ja jakamisjärjestelmän uudelleenjärjestäminen arvokkaammalle ja toimivammalle pohjalle; jos liikesalaisuuksien lakkauttaminen on välttämätön edellytys työväen valvonnalle, niin valvonta on ensimmäinen askel matkalla kohti talouden sosialistista johtamista.

ERILLISTEN KAPITALISTIJOUKKOJEN

PAKKOLUNASTAMINEN

Sosialistisen pakkolunastusohjelman, so. porvariston poliittisen kukistamisen ja sen taloudellisen ylivallan hävittämisen, ei missään tapauksessa tulisi nykyisen siirtymäkauden aikana estää meitä esittämästä, kun tilanne niin sallii, vaatimusta erityisten, kansalli-

selle olemassaololle elintärkeiden teollisuuden avainalojen tai kaikkein loismaisimpien porvariston ryhmien pakkolunastamiseksi.

Täten vastauksena herrasmiesdemokraattien säällittäviin Yhdysvaltain ”60 perheen” tai Ranskan ”200 perheen” diktatuuria koskeviin valitusvirsiin esitämme vaatimuksen noiden 60 tai 200 feodaalisen kapitalistilääninherran pakkolunastuksesta.

Täsmälleen samalla tavalla vaadimme sotateollisuuden, rautateiden, kaikkein tärkeimpien raaka-ainelähteiden jne. monopoleja hallitsevien yhtiöiden pakkolunastusta.

Näiden vaatimusten ja sameajärkisen reformistisen ”kansallistamisen” iskulauseen välinen ero on seuraava:

- (1) me hylkäämme vahingonkorvaukset;
- (2) me varoitamme joukkoja Kansanrintaman demagogeista, jotka puhuen kauniita sanoja kansallistamisesta pysyvät todellisuudessa pääoman agenteina;
- (3) me vetoamme joukkoihin, että ne luottaisivat vain omaan vallankumoukselliseen voimaansa;
- (4) me yhdistämme kysymyksen pakkolunastuksesta kysymykseen vallan valtaamisesta työläisten ja talonpoikien toimesta.

Pakkolunastuksen iskulauseen esittämisen välttämättömyyden päivittäisen agitaation yhteydessä osittaisessa muodossaan, eikä vain propagandassamme laajemmissa näkökohdissaan, sanelee se tosiseikka, että eri teollisuudenhaarat ovat kehityksen eri tasoilla, omaavat erilaisen aseman yhteiskunnallisessa elämässä ja käyvät läpi luokkataistelun eri vaiheita. Vain yleinen proletariaatin vallankumouksellinen nousu voi asettaa porvariston täydellisen pakkolunastuksen osaksi päiväjärjestystä. Siirtymävaatimusten tehtävänä on valmistaa proletariaatti ratkaisemaan tämä ongelma.

YKSITYISTEN PANKKIEN PAKKOLUNASTAMINEN JA LUOTTOJÄRJESTELMÄN VALTIOLLISTAMINEN

Imperialismi tarkoittaa finanssipääoman ylivaltaa. Rinta rinnan trustien ja yhtymien kanssa, ja hyvin usein niiden yläpuolelle nousten, pankit keskittävät käsiinsä talouden todellisen komennon. Rakenteessaan pankit esittävät tiivistetyssä muodossa koko modernin kapitalismin rakennetta: ne yhdistävät monopolin tendenssejä anarkian tendensseihin. Ne organisoivat tekniikan ihmeitä, jättiläismäisiä liikeyrityksiä, mahtavia trusteja; ne myös organisoivat korkeita hintoja, kriisejä ja työttömyyttä. On mahdotonta edetä yhdenkään vakavasti otettavan askeleen verran taistelussa monopolistista hirmuvaltaa ja kapitalistista anarkiaa vastaan – jotka täydentävät toisiaan tuhoamistyössään – jos pankkien komentopaikat jätetään petomaisten kapitalistien haltuun. Jotta voitaisiin luoda yhtenäinen investointien ja luottojen järjestelmä järkevän, koko kansan etuja vastaavan suunnitelman mukaisesti, on välttämätöntä yhdistää kaikki pankit yhdeksi kansalliseksi laitokseksi. Vain yksityisten pankkien pakkolunastus ja koko luottojärjestelmän keskittäminen valtion hallintaan tarjoaa jälkimmäiselle tarpeelliset todelliset, s.o. aineelliset resurssit – eikä pelkästään paperilla olevia ja byrokraattisia resursseja – talouden suunnitteluun.

Pankkien pakkolunastus ei missään tapauksessa merkitse pankkitalletusten pakkolunastusta. Päin vastoin, yksi ja ainut valtion pankki kykenee luomaan paljon suotuisammat olosuhteet pien-tallettajille kuin mihin pystyvät yksityiset pankit. Samalla tavalla vain valtion pankki voi luoda suotuisan so. halvan luoton olosuhteet talonpojille, liikkeenharjoittajille ja pienkauppiaille. Vieläkin tärkeämpi on kuitenkin se seikka, että koko talous – kaikkein ensimmäiseksi yhden taloushenkilöstön johtama suuren mittakaavan

teollisuus ja liikenne – palvelee työläisten ja kaikkien muiden raatajien elintärkeitä etuja.

Kuitenkin pankkien valtiollistaminen synnyttää näitä suotuisia seurauksia vain, jos valtiolta itsessään siirtyy kokonaisuudessaan riistäjiltä raatajille.

LAKKOVARTIO –

PUOLUSTUSKAARTIT / TYÖVÄENMILIISI

– PROLETARIAATIN ASEISTAMINEN

Istumalakot ovat joukkojen vakava varoitus, jota ei ole osoitettu vain porvaristolle, vaan myös työläisten järjestöille, mukaan lukien neljäs internationaali. Vuosina 1919–20 italialaiset työläiset valtasivat tehtaita omasta aloitteestaan, siten viestittäen ”johtajilleen” uutista yhteiskunnallisen vallankumouksen saapumisesta. ”Johtajat” eivät ottaneet viestistä vaarin. Lopputuloksena oli fasismin voitto.

Istumalakot eivät aivan vielä tarkoita tehtaiden valtaamista italialaiseen tapaan, mutta ne ovat päättäväisiä askelia kohti sellaisia valtaamisia. Nykyinen kriisi voi kärjistää luokkataistelun äärimmäiseksi ja tuoda lopullisen ratkaisun hetkeä lähemmäksi. Mutta se ei tarkoita, että vallankumouksellinen tilanne syntyisi yhdellä iskulla. Itse asiassa sen lähestymisestä kielii jatkuvien mullistusten sarja. Eräs näistä mullistuksista on istumalakkujen aalto. Neljännen internationaalin osastojen ongelmana on auttaa proletariaatin etujoukkoa ymmärtämään aikakautemme yleinen luonne ja tempo sekä tehdä hedelmälliseksi joukkojen taistelu ajassa entistä määrätietoisemmilla ja järjestelmällisemmilla toimenpiteillä.

Proletariaatin taistelun terävöityminen tarkoittaa vastahyökkäysmenetelmien terävöitymistä pääoman taholta. Uudet istumalakkojen aallot voivat kutsua esiin ja epäilemättä kutsuvat esiin lujia vastatoimia porvariston taholta. Alkutyötä tehdään jo suurten trustien luottohenkilöstön toimesta. Kirotut vallankumoukselliset järjestöt, kirottu proletariaatti, jos se taas joutuu yllätetyksi!

Porvaristo ei missään ole tyytyväinen viralliseen poliisiin ja armeijaan. Yhdysvalloissa jopa ”rauhallisina” aikoina porvaristo ylläpitää rikkureiden ja yksityisesti aseistettujen roistojen militarisoituja pataljoonia tehtaissa. Tähän on nyt lisättävä erilaiset amerikkalaisten natsien ryhmät. Ensimmäisen vaaran lähentyessä Ranskan porvaristo mobilisoi puolilaillisia ja laittomia fasisistia osastoja, mukaanlukien sellaisia, joita on armeijassa. Hetikohta, kun Englannin työläisten painostus jälleen kerran vahvistuu, fasisistiset joukkiot kaksinkertaistetaan, kolminkertaistetaan, lisätään kymmenkertaisiksi verisiin marsseihin työläisiä vastaan. Porvaristo itsessään pysyy kaikkein täsmällisimmin tietoisena siitä tosiasiaista, että nykyisenä aikakautena luokkataistelu on väistämättä taipuvainen muuttumaan sisällissodaksi. Italian, Saksan, Itävallan, Espanjan ja monien muiden maiden esimerkit opettivat huomattavasti enemmän pääoman porhoille ja lakeijoille kuin proletariaatin virallisille johtajille.

Toisen ja kolmannen internationaalin poliitikot samoin kuin ammattiliittojen byrokraatit sulkivat tietoisesti silmänsä porvariston yksityisarmeijoilta; muutoin he eivät voisi ylläpitää liittoaan sen kanssa edes kahtakymmentäneljää tuntia. Reformistit istuttavat järjestelmällisesti työläisten mieliin ajatusta siitä, että demokration loukkaamattomuus taataan parhaiten silloin, kun porvaristo on hampaisiin asti aseistettu ja työläiset ovat aseistamattomia.

Neljäs internationaalin velvollisuutena on kerta kaikkiaan tehdä loppu sen kaltaisista orjamaisista menettelytavoista. Pikku-

porvarilliset demokraatit – mukaan lukien sosiaalidemokraatit, stalinistit ja anarkistit – ulvovat sitä kovemmin taistelusta fasismia vastaan mitä raukkamaisemmin ne sille todellisuudessa antautuvat. Vain aseistetut työläisten osastot, jotka kokevat kymmenien miljoonien raatajien tuen takanaan, voivat menestyksekkäästi päästä fasistisista joukkioista voitolle. Taistelu fasismia vastaan ei ala liberaalisessa toimitushuoneessa vaan tehtaassa – ja päättyy kadulle. Rikkurit ja salaiset pyssymiehet tehdaslaitoksissa ovat fasistisen armeijan perusytimiä. Lakkovartiot ovat proletaariarmeijan perusytimiä. Tämä on meidän lähtökohtamme. Jokaisen lakon ja katumielenosoituksen yhteydessä on välttämätöntä propagoida työläisten itsepuolustusryhmien perustamisen välttämättömyydestä. Tämän iskulauseen kirjaaminen ammattiliiton vallankumouksellisen siiven ohjelmaan on välttämätöntä. Aina kun mahdollista on välttämätöntä, aloittaen nuorisoryhmistä, organisoida itsepuolustusryhmiä ja valmentaa ja perehdyttää niitä aseiden käyttöön.

Joukkoliikkeen uuden nousun ei tule palvella vain lisäämällä näiden yksiköiden määrää, vaan myös yhdistämällä niitä naapurustojen, kaupunkien ja alueiden mukaisesti. On välttämätöntä antaa työläisten rikkureihin sekä fasistien ja gangstereiden joukkioihin kohdistamalle perustellulle vihalle järjestäytyneet ilmenemismuoto. On välttämätöntä esittää iskulause työväenmiliisistä vakavasti otettavana takeena työläisten järjestöjen, tapaamisten ja lehdistön loukkaamattomuudelle.

Vain tämänkaltaisen järjestelmällisen, lakkaamattoman, uupumattoman, rohkean, aina itsensä joukkojen kokemuksiin perustuvan agitaatio- ja organisointityön avulla on mahdollista hävittää heidän tietoisuudestaan alistuvaisuuden ja passiivisuuden perinteet; kouluttaa sankarillisten taistelijoiden osastoja, jotka kykenevät toimimaan esimerkkinä kaikille raatajille; tuottaa sarja taktisia tapioita vastavallankumouksen aseistetuille roistoille; kohottaa riistettyjen

ja sorrettujen itseluottamusta; saattaa fasismi huonoon valoon pikkuporvariston silmissä ja tasoittaa tietä vallan valtaamiselle proletariaatin toimesta.

Engels määritteli valtion ”aseistettujen miesten joukoksi”. Proletariaatin aseistus on sen vapautumistaisteluun liittyvä välttämätön perusedellytys. Kun proletariaatti niin tahtoo, se löytää aseistautumisen keinot. Myös tällä kentällä johto lankeaa luonnostaan neljännen internationaalin osastoille.

TYÖLÄISTEN JA MAANVILJELIJÖIDEN LIITTO

Työläisen aseveli ja kollega maalla on maataloustyöläinen. He ovat yhden ja saman luokan kaksi osaa. Heidän etunsa ovat erottamattomat. Teollisuustyöläisten siirtymävaatimusten ohjelma, muutoksin siellä täällä, on samoin maatalousproletariaatin ohjelma.

Talonpojat (maanviljelijät) edustavat eri luokkaa: he ovat kylien pikkuporvaristo. Pikkuporvaristo muodostuu useista kerroksista, puoliproletaarisista riistäjäelementteihin. Tämän mukaisesti teollisuusproletariaatin poliittisena tehtävänä on johtaa luokkataistelu maalle. Vain täten hänen on mahdollista vetää raja liittolaistensa ja vihollistensa väliin.

Jokaisen maan kansallisen kehityksen erityispiirteet ilmenevät oudoimmin maanviljelijöiden ja jossain määrin kaupunkien pikkuporvariston (käsityöläisten ja kauppiaiden) asemassa. Nämä luokat, riippumatta siitä kuinka vahvoja ne lukumääräisesti voivat olla, ovat pääasiallisesti tyypillisiä esikapitalististen tuotantomuotojen jäänteitä. Neljännen internationaalin osastojen tulee laatia kaiken mahdollisen konkreettisuuden kera talonpoikia (maanviljelijöitä) ja kaupunkien pikkuporvaristoa koskeva siirtymävaatimusten ohjelma jokaisen maan olojen mukaisesti. Edistyksellisten työläisten tu-

lee oppia antamaan selkeitä ja konkreettisia vastauksia heidän tulevaisuuden liittolaistensa esittämiin kysymyksiin.

Vaikka maanviljelijä pysyy ”itsenäisenä” pientuottajana, hän tarvitsee halpaa luottoa, maatalouskoneita ja lannoitteita hintaan, jonka hän kykenee maksamaan, suotuisia kuljetusolosuhteita, ja tunnollista markkinoiden järjestelmää maataloustuotteilleen. Mutta pankit, trustit ja tukkukauppiat ryöstävät maanviljelijää joka suunnasta. Vain maanviljelijät itse työläisten avustuksella voivat pitää tämän ryöstelyn aisoissa. Pienviljelijöiden valitsemien komiteoiden tulee esiintyä kansallisella tasolla ja yhdessä työväenkomiteoiden ja pankkityöntekijöiden komiteoiden kanssa ottaa käsiinsä maataloutteen vaikuttavien kuljetusten, luottojen ja kauppatoimintojen valvonta.

Työläisten ”kohtuuttomia” vaatimuksia valheellisesti lainaten suurporvaristo taitavasti muuttaa kysymyksen hyödykkeiden hinnoista työläisten ja maanviljelijöiden sekä työläisten ja kaupunkien pikkuporvariston väliin työnnettäväksi kiilaksi. Talonpoika, käsityöläinen ja pikkukauppias, toisin kuin teollisuustyöläinen, toimisto- tai siviilihallintotyöläinen, ei voi vaatia hintojen nousua vastaavaa palkankorotusta. Hallituksen virallinen taistelu korkeita hintoja vastaan on vain joukkojen pettämistä. Mutta maanviljelijät, käsityöläiset ja kauppiat kuluttajien ominaisuudessaan voivat astua hinnoittelupolitiikan areenalle rinta rinnan työläisten kanssa. Kapitalistin valitusvirsiin tuotannon, kuljetuksen ja kaupan hinnoista kuluttaja vastaa: ”Näytä meille kirjanpitosi; me vaadimme hinnoittelun valvontaa.” Tämän valvonnan elinten tulisi olla hintakomiteoita, jotka on muodostettu tehtaiden, ammattiliittojen, osuuskuntien, maanviljelijöiden järjestöjen, kaupunkien ”pikkukauppioiden”, perheenemäntien jne. edustajista. Tätä kautta työläisten on mahdollista osoittaa maanviljelijöille, että todellinen syy korkeisiin

hintoihin eivät ole korkeat palkat, vaan kapitalistien kohtuuttomat voitot ja kapitalistisen anarkian juoksevat kustannukset.

Maan kansallistamisen ja maatalouden kollektivisoinnin ohjelman tulisi olla laadittu siten, että sen aivan lähtökohtaisesti tulisi sulkea pois pienviljelijöiden pakkolunastuksen ja pakkokollektivisoinnin mahdollisuus. Maanviljelijä pysyy maapalstansa omistajana niin kauan kuin hän itse katsoo sen olevan mahdollista tai tarpeellista. Sosialismin ohjelman maineen palauttamiseksi maanviljelijän silmissä on välttämätöntä säälimättä paljastaa kollektivisoinnin stalinistiset menetelmät, joita eivät sanele maanviljelijöiden ja työläisten edut, vaan byrokratian edut.

Pakkolunastajien pakkolunastus niin ikään ei tarkoita käsityöläisten ja kauppiaiden omaisuuden väkivaltaista takavarikointia. Sitä vastoin pankkien ja trustien työväenkontrolli – enemmänkin, näiden konsernien kansallistaminen, voi luoda kaupunkien pikkuporvaristolle verrattomasti suotuisimmat olosuhteet lainan ostoon ja myyntiin kuin on mahdollista monopolien hillittömän ylivallan alla. Riippuvaisuus yksityispääomasta korvautuu riippuvaisuudella valtiosta, mikä pitää sitä paremmin huolta pienten avustajiensa ja asiamiestensä tarpeista, mitä lujemmin raatajat itse pitävät valtiota omissa käsissään.

Riistettyjen maanviljelijöiden käytännön osanotto talouden eri osa-alueiden hallintaan tekee heille mahdolliseksi päättää itse olisiko heille kannattavaa siirtyä maan kollektiiviseen muokkaamiseen vai ei – milloin ja missä mittakaavassa. Teollisuustyöläisten tulee pitää itseään velvollisina osoittamaan maanviljelijöille kaikki yhteistyö kuljettaessa tällä tiellä: ammattiliittojen, tehdaskomiteoiden ja ennen kaikkea työläisten ja maanviljelijöiden hallituksen kautta.

Proletariaatin ehdottama yhteistyö – ei ”keskiluokille” yleensä vaan kaupunkien ja maaseudun riistetyille keskiluokan kerroksille kaikkia riistäjiä vastaan, ”keskiluokkaiset” mukaanlukien – ei voi

perustua pakolle vaan vain vapaalle yksimielisyydelle, joka tulisi vahvistaa erityisellä ”sopimuksella”. Tämä ”sopimus” on molempien osapuolten vapaaehtoisesti hyväksymä siirtymävaatimusten ohjelma.

TAISTELU IMPERIALISMIA JA SOTAA VASTAAN

Koko maailman näkymiä, ja niin muodoin myös yksittäisten maiden sisäistä poliittista elämää, synkentää maailmansodan uhka. Jo nyt lähestyvä katastrofi aiheuttaa väkivaltaisia pelon väristyksiä läpi laajimpien ihmiskunnan joukkojen.

Toinen internationaali toistaa halpamaista vuoden 1914 politiikkaansa entistä suuremmalla julkeudella, sillä tänä päivänä Komintern on se, joka on ensimmäisellä sijalla kansalliskiihkossa. Niin pian kuin sodan vaara omaksui todelliset ääriiviivat, stalinistit, jättäen porvarilliset ja pikkuporvarilliset pasifistit kauas taaksensa, muuttuivat niin kutsutun ”kansallisen puolustuksen” suuriäänisiksi saarnaajiksi. Vallankumouksellinen taistelu sotaa vastaan lepää täten täysin neljännen internationaalin harteilla.

Bolševikki-leninistien tätä kysymystä koskeva politiikka, joka muotoiltiin kansainvälisen sihteeristön tutkielmassa (*Sota ja neljäs internationaali*, 1934), säilyttää kaiken merkityksensä tänään.

Seuraavan ajanjakson aikana vallankumouksellisen puolueen menestys riippuu ensi sijassa sen politiikasta sodan kysymyksessä. Oikea politiikka muodostuu kahdesta perustekijästä: ehdottomasta suhtautumisesta imperialismiin ja sen sotiin sekä kyvystä perustaa ohjelmansa itsensä joukkojen omille kokemuksille.

Porvaristo ja sen asiamiehet käyttävät sodan kysymystä enemmän kuin mitään muuta harhauttaakseen kansaa abstrahoinnin, yleistävien kaavojen, ontuvan fraseologian: ”puolueettomuus”, ”kollek-

tiivinen puolustus”, ”varustautumista rauhan puolustamiseksi”, ”taistelu fasismia vastaan”, jne. keinoin. Kaikki sen kaltaiset kaavat supistuvat itsessään lopulta siihen seikkaan, että sodan kysymys, so. kansan kohtalo, jätetään imperialistien, heidän johtohenkilöstönsä, diplomaattien ja kenraaliensa käsiin, kaikkien kansanvastaisten vehkeilyjen ja salaliittojen kera.

Neljäs internationaali inhoa tuntien hylkää kaikki tuonkaltaiset abstrahoinnit, jotka esittävät demokraattisessa leirissä samaa osaa kuin fasistisessa: ”kunnia”, ”veri”, ”rotu”. Mutta inho ei riitä. On välttämätöntä auttaa massoja huomaamaan, kriteerien, iskulauseiden ja vaatimusten todeksi osoittamisen keinoin, petollisten abstrahointien todellinen sisin.

”Aseistariisunta?” – Mutta koko kysymys kohdistuu siihen, kuka riisuu aseista kenet. Ainut aseistariisunta, joka voi torjua tai lopettaa sodan, on porvariston aseistariisunta työläisten toimesta. Mutta riisuakseen porvariston aseista, työläisten on aseistettava itsensä.

”Puolueettomuus?” – Mutta proletariaatti ei ole lainkaan puolueeton sodassa Japanin ja Kiinan välillä, tai Saksan ja Neuvostoliiton välisessä sodassa. ”Mitä sitten tarkoitetaan, Kiinan ja Neuvostoliiton puolustamistako?” Tietenkin! Mutta ei imperialistien toimesta, jotka tulevat kuristamaan sekä Kiinan että Neuvostoliiton.

”Isänmaan puolustus?” – Mutta tällä abstrahoinnilla porvaristo käsittää voittojensa ja ryöstelynsä puolustamisen. Olemme valmiit puolustamaan isänmaata ulkomaisilta kapitalisteilta, jos ensin sidomme omien kapitalistiemme kätet ja jalat ja estämme heitä hyökkäämästä vieraisiin isänmaihin; jos maamme työläisistä ja maanviljelijöistä tulee sen todellisia herroja, jos maan vauraus siirretään pienen vähemmistön käsistä suurelle enemmistölle; jos armeijasta tulee riistäjien aseensa sijasta riistettyjen ase.

Näiden perustavaa laatua olevien ajatusten selittäminen hajottamalla ne konkreettisemmiksi ja osittaisemmiksi tapahtumien ku-

lusta ja joukkojen ajatusten suuntautumisesta riippuen on tarpeen. Lisäksi on tarpeen osoittaa tiukasti ero diplomaatin, professorin ja lehtimiehen pasifismin sekä puusepän, maataloustyöläisen, siivoojan pasifismin välillä. Ensimmäisessä tapauksessa pasifismi on imperialismin verhona; toisessa tapauksessa se on imperialismia kohtaan osoitetun epäluottamuksen häkeltyneet ilmentymä. Kun pienviljelijä tai työläinen puhuu isänmaan puolustuksesta, hän tarkoittaa kotinsa, perheensä ja muiden samanlaisten perheiden puolustamista sotilaalliselta hyökkäykseltä, pommeilta ja myrkkyykaasuilta. Kapitalisti ja hänen lehtimiehensä ymmärtävät isänmaan puolustuksella siirtomaiden ja markkinoiden valtaamista, ”kansallisen” osuuden petomaista kasvattamista maailman tuloista. Porvarillinen pasifismi ja isänmaallisuus ovat petoksen kyllästämiä. Sorrettujen pasifismissa ja jopa isänmaallisuudessa on aineksia, jotka heijastavat toisaalta vihaa tuhoisaa sotaan vastaan, ja toisaalta takertumista siihen, minkä he uskovat olevan heidän omaksi parhaakseen – aineksia, joihin meidän on osattava tarttua voidaksemme vetää tarvittavat johtopäätökset.

Käyttäen näitä seikkoja lähtökohtanaan neljäs internationaali tukee jokaista, myös puutteellista vaatimusta, jos se voi vetää jossain määrin joukkoja aktiiviseen politiikkaan, herättää heidän kritiikkinsä ja vahvistaa heidän tarkkaavaisuuttaan porvariston vehkeilyjen suhteen.

Tästä näkökulmasta Amerikan-osastomme esimerkiksi tukee täysin esitystä järjestää kansanäänestys sodan julistamisesta. Yksikään demokraattinen uudistus, se ymmärretään, ei voi itsessään estää hallitsijoita aiheuttamasta sotaan silloin, kun he sitä toivovat. On tarpeen antaa tästä rehellinen varoitus. Puolustamatta joukkojen esitettyä kansanäänestystä koskevia harhakäsityksiä heidän tukensa sille heijastaa työläisten ja maanviljelijöiden tuntemaa epäluottamusta porvarillista hallitusta ja kongressia kohtaan. Tukematta ja

säästelemättä harhakäsityksiä on tarpeen tukea kaikella mahdollisella voimalla riistettyjen edistyksellistä epäluottamusta riistäjiä kohtaan. Mitä laajemmaksi kansanäänestystä puolustava liike tulee, sitä pikemmin porvarilliset pasifistit siitä poistuvat; sitä täydellisemmin Kominternin petturit tekevät myönnytyksiä; sitä voimakkaammaksi epäluottamus imperialisteja kohtaan kasvaa.

Tältä kannalta katsoen on tarpeen esittää vaatimus: vaali oikeudet miehille ja naisille alkaen 18 vuoden iästä. Niillä, jotka huomenna kutsutaan kuolemaan isänmaan puolesta, tulee tänään olla oikeus äänestää. Taistelun sotaa vastaan tulee ennen kaikkea alkaa nuorison vallankumouksellisella mobilisaatiolla.

Sodan ongelmaa on valaistava kaikista kulmista, ottaen huomioon muodon, jossa se kohtaa joukkojen mielialat määrättyllä hetkellä.

Sota on, erityisesti sotateollisuudelle, jättiläismäinen kaupallinen hanke. ”60 perhettä” ovat siksi eturivin patriottoja ja pääasiallisia sotakiikkoilijoita. Työväenhallinto sotateollisuudessa on ensimmäinen askel taistelussa sodan ”tuottajia” vastaan.

Reformistien iskulauseeseen ”*vero sotatuotoille*” vastaamme esitämällä iskulauseet ”*sotatuottojen takavarikointi*” ja ”*sotateollisuuden kauppiaiden pakkolunastus*”. Siellä, missä sotateollisuus on ”kansalistettu”, kuten Ranskassa, iskulause työväenhallinnosta säilyttää täyden voimakkuutensa. Proletariaatti luottaa yhtä vähän porvariston hallitukseen kuin yksittäiseen kapitalistiin.

Ei yhtäkään miestä, ei penniäkään porvarilliselle hallitukselle!

Ei asevarusteluohjelmaa, vaan hyödyllisten julkisten töiden ohjelma!

Työväenjärjestöjen täydellinen riippumattomuus sotapoliisin valvonnasta!

Meidän on kerta kaikkiaan revittävä ahneiden ja säälimättömien, kansan selän takana vehkeilevien imperialistien klikin

käsistä määräysvalta kansan kohtaloon. Tämän mukaisesti me vaadimme:

Kaiken salaisen diplomatian hylkäämistä; kaikkien sopimusten ja saattamista avoimeksi kaikille työläisille ja maanviljelijöille; työläisten ja maanviljelijöiden sotilaallista kouluttamista ja aseistamista työläisten ja maanviljelijöiden komiteoiden suoran valvonnan alaisuudessa; sotakoulujen perustamista kouluttamaan työväenjärjestöjen valitsemissä komentajia raatajien keskuuteen; vakinaisen armeijan korvaaminen *työväenmiliisillä* erottamattomaan yhteyteen tehtaiden, kaivosten, maatilojen jne. kanssa.

Imperialistinen sota on porvariston petomaisen politiikan jatkumista ja terävöitymistä. Proletariaatin taistelu sotaan vastaan on sen luokkataistelun jatkumista ja terävöitymistä. Sodan alku muuttaa tilanteen ja osittain luokkien välisen taistelun keinot, mutta ei tavoitetta tai perussuuntaa. Imperialistinen porvaristo hallitsee maailmaa. Perusluonteeltaan lähestyvä sota on sen vuoksi imperialistinen sota. Kansainvälisen proletariaatin politiikan perussisältönä on niin muodoin taistelu imperialismia ja sen sotaan vastaan. Tässä taistelussa perusperiaatteena on: ”päävihollinen on omassa maassasi” tai ”oman (imperialistisen) hallituksesi tappio on pienempi paha.”

Mutta eivät kaikki maailman maat ole imperialistisia maita. Päinvastoin, enemmistö on imperialismien uhreja. Osa siirtomaista tai puolisiirtomaista epäilemättä yrittää käyttää hyväkseen sotaan heittäkseen pois orjuuden ikeen. Heidän sotansa ei ole imperialistista vaan vapauttavaa. Kansainvälisen proletariaatin velvollisuutena on auttaa sorrettuja maita näiden sodassa sortajiaan vastaan. Sama velvollisuus pätee Neuvostoliiton tai minkä tahansa muun ennen sotaan tai sodan aikana mahdollisesti syntyvän työväenhallituksen auttamisen suhteen. Jokaisen imperialistisen hallituksen tap-

pio taistelussa työväenvaltiota tai siirtomaata vastaan on pienempi paha.

Imperialististen maiden työläiset eivät kuitenkaan voi auttaa imperialisminvastaista maata oman hallituksensa kautta, riippumatta siitä, minkälaiset diplomaattiset ja sotilaalliset suhteet kyseisten maiden välillä kyseisellä hetkellä vallitsevatkaan. Jos hallitukset huomaavat olevansa väliaikaisessa ja, kaikkein oleellisimmin, epäluotettavassa liitossa, silloin imperialistisen maan proletariaatti pysyy jatkossakin luokkaoppositiossa omaan hallitukseensa nähden ja tukee ei-imperialistista ”liittolaista” omin menetelminsä, so. kansainvälisen luokkataistelun menetelmin (ei vain agitaatiota heidän kavalaan liittolaistaan vastaan, vaan myös työväenvaltion puolesta siirtomaassa; boikotteja, lakkoja yhdessä tapauksessa; boikottien ja lakkojen torjuminen toisessa tapauksessa, jne.).

Tukiessaan sodassa siirtomaata tai Neuvostoliittoa proletariaatti ei vähäisimmässäkään määrin tunne solidaarisuutta siirtomaan porvarillisen hallituksen eikä Neuvostoliiton *thermidor*-byrokraatian kanssa. Se päin vastoin säilyttää täyden poliittisen riippumattomuuden sekä ensimmäisestä että jälkimmäisestä. Antaessaan apua rehellisessä ja edistyksellisessä sodassa vallankumouksellinen proletariaatti voittaa puolelleen siirtomaiden ja Neuvostoliiton työläisten sympatian, vahvistaa siellä neljännen internationaalien arvovaltaa ja vaikutusta sekä kasvattaa kykyään kukistaa porvarillinen hallitus siirtomaassa ja taantumuksellinen byrokraatia Neuvostoliitossa.

Sodan alussa neljännen internationaalien osastot väistämättä tuntevat itsensä eristetyiksi: jokainen sota yllättää kansanjoukot ja ajaa ne hallintokoneiston puolelle. Internationalistien on uitava vastavirtaan. Kuitenkin uuden sodan aiheuttama hävitys ja kurjuus, joka ensimmäisinä kuukausinaan jättää kauas jälkeensä vuosien 1914–1918 veriset kauheet, osoittautuu pian raitistavaksi. Joukkojen tyytymättömyys ja heidän kapinointinsa kasvavat jättiaskelin.

Neljännän internationaalien osastot tulevat olemaan vallankumouksellisen aallon kärjessä. Siirtymävaatimusten ohjelma saavuttaa palavan todellisuuden. Proletariaatin vallan valtaamisen ongelma tulee esiin täydessä mitassaan.

Ennen ihmiskunnan näänyttämistä loppuun tai sen hukuttamista vereen kapitalismi likaa maailman ilmakehän kansallisen ja rotuvihan myrkyllisillä kaasuilla. Tänä päivänä juutalaisviha on yksi kapitalismin kuolinkamppailun pahanlaatuisimmista kouristuksista.

Rotuennakkoluulojen sekä kansallisen ylimielisyyden ja kansalliskiihkon kaikkien muotojen ja vivahteiden, erityisesti juutalaisvihan, alkuperän ehdottomasta paljastamisesta tulee muodostua, kaikkein tärkeimpänä osana taistelussa imperialismia ja soittaa vastaan, osa neljännän internationaalien kaikkien osastojen jokapäiväistä työtä. Perusiskulauseemme on edelleen: *maailman työläiset, liittykää yhteen!*

TYÖLÄISTEN JA MAANVILJELIJÖIDEN HALLITUS

Sanamuoto ”työläisten ja maanviljelijöiden hallitus” esiintyi ensi kertaa bolševikkien agitaatiossa vuonna 1917 ja lokakuun vallankumouksen jälkeen se hyväksyttiin ehdottomasti. Viime kädessä se ei ollut muuta kuin jo vakiintuneen proletariaatin diktatuurin kansanomainen nimitys. Tämän nimityksen merkitys johtuu ennen muuta siitä, että se alleviivasi ajatusta työläisten ja maanviljelijöiden välisestä liitosta, jonka varassa neuvostovalta lepää.

Epigonien Kominternin yrittäessä elvyttää ”proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin” historian hautaamaa kaavaa se antoi sanamuodolle ”työläisten ja talonpoikien hallitus” täysin erilaisen, puhtaasti ”demokraattisen”, so. porvarillisen

sisällön esittäen sen proletariaatin diktatuuria vastaan. Bolševikkileninistit torjuivat päättäväisesti ”työläisten ja talonpoikien hallituksen” iskulauseen porvarillis-demokraattisen version. He vakuuttivat silloin ja vakuuttavat nyt, että proletariaatin puolueen kieltäytyessä astumasta porvarillisen demokratian rajojen yli sen liitto talonpoikaiston kanssa muuttuu yksinkertaisesti tueksi pääomalle, kuten kävi menševikeille ja sosiaalivallankumouksellisille 1917, Kiinan kommunistiselle puolueelle 1925–27, ja kuten on nyt käymässä ”kansanrintamalle” Espanjassa, Ranskassa ja muissa maissa.

Huhtikuusta syyskuuhun 1917 bolševikit vaativat eseriä ja menševikkejä tekemään eron liberaalista porvaristosta ja ottamaan vallan omiin käsiinsä. Tällä varauksella bolševikkipuolue lupasi menševikeille ja eserrille, työläisten ja talonpoikien pikkuporvarillisille edustajille, vallankumouksellisen tukensa porvaristoa vastaan kuitenkin kategorisesti kieltäytyen menemästä menševikkien ja eserrien hallitukseen tai kantamasta sen poliitista vastuuta. Jos menševikit ja eserrät todella olisivat katkaisseet välinsä kadettien (liberaalien) ja ulkomaisen imperialismien kanssa, olisi heidän luomansa ”työläisten ja talonpoikien hallitus” voinut vain jouduttaa ja helpottaa proletariaatin diktatuurin vakiintumista. Mutta juuri tämän vuoksi pikkuporvarillisen demokratian johto vastusti kaikin mahdollisin voimin oman hallituksensa perustamista. Venäjän kokemus osoitti ja Espanjan ja Ranskan kokemukset jälleen kerran vahvistavat sen, että jopa erittäin suotuisissa olosuhteissa pikkuporvarillisen demokratian puolueet (eserrät, sosiaalidemokraatit, stalinistit, anarkistit) ovat kykenemättömiä luomaan työläisten ja talonpoikien hallitusta, so. porvaristosta riippumatonta hallitusta.

Siitä huolimatta bolševikkien menševikeille ja eserrille osoittamalla vaatimuksella, ”Katkaiskaa välinne porvariston kanssa, ottakaa valta omiin käsiinne!” oli joukkojen kannalta valtava opetus-

linen merkitys. Menševikkien ja eserrien itsepintainen haluttomuus ottaa valta, mikä niin dramaattisesti paljastui ”heinäkuun päivinä”, tuomitsi heidät mitä selvimmin joukkojen mielissä ja valmisti bolševikkien voittoa.

Neljännän internationaalien keskeisin tehtävä koostuu proletariaatin vapauttamisesta tämän vanhan johdon alaisuudesta, jonka konservatiivisuus on täydellisessä ristiriidassa hajoavan kapitalismin katastrofaalisten purkausten kanssa ja joka on päällimmäinen este historialliselle edistykselle. Tärkein syytös, jonka neljäs internationaali esittää proletariaatin perinteisiä järjestöjä vastaan, on se tosiasia, että ne eivät halua riuhtaista itseään irti porvariston puolikuolleesta poliittisesta ruumiista. Näissä olosuhteissa vanhalle johdolle järjestelmällisesti esitetty vaatimus, ”Katkaiskaa välinne porvariston kanssa, ottakaa valta!” on äärimmäisen tärkeä ase paljastettaessa toisen, kolmannen ja Amsterdamin internationaalien puolueiden ja järjestöjen petollista luonnetta. Iskulauseen ”työläisten ja maanviljelijöiden hallitus” hyväksymme näin ollen vain siinä merkityksessä, joka sillä oli bolševikeille vuonna 1917, so. porvariston- ja kapitalistienvastaisena iskulauseena, mutta emme missään tapauksessa siinä ”demokraattisessa” merkityksessä, jonka epigonit sille myöhemmin antoivat muuttaessaan sen sosialistiseen vallankumoukseen johtavasta sillasta suurimmaksi esteeksi tällä tiellä.

Vaadimme kaikkia työläisiin ja talonpoikiin nojaavia ja niiden nimissä puhuvia puolueita ja järjestöjä irtaantumaan poliittisesti porvaristosta ja siirtymään taistelemaan työläisten ja maanviljelijöiden hallituksen puolesta. Lupaamme heille täyden tukemme kapitalistista taantumusta vastaan tämän taistelun tiellä. Samaan aikaan uupumatta kehitämme agitaatiota niiden siirtymävaatimusten ympärillä, joista meidän mielestämme tulisi muodostaa ”työläisten ja maanviljelijöiden hallituksen” ohjelma.

Onko perinteisten työväenjärjestöjen mahdollista luoda tällainen hallitus? Aiemmat kokemukset osoittavat, kuten olemme jo todenneet, tämän olevan lievimminkin sanottuna hyvin epätodennäköistä. Kuitenkaan ei voida etukäteen kategorisesti kieltää sitä teoreettista mahdollisuutta, että täysin poikkeuksellisten olosuhteiden (sota, tappio, taloudellinen romahdus, vallankumouksellinen joukkopaine jne.) vallitessa pikkuporvarilliset puolueet, mukaan lukien stalinistit, voivat mennä pidemmälle kuin itse toivovat kohti välien katkaisemista porvariston kanssa. Joka tapauksessa yhtä asiaa ei pidä epäillä: vaikka tällainen hyvin epätodennäköinen variantti jossain joskus toteutuisikin ja ”työläisten ja maanviljelijöiden hallitus” yllämainitussa merkityksessä todella perustettaisiin, se edustaisi vain lyhyttä jaksoa matkalla kohti todellista proletariaatin diktatuuria.

Ei ole kuitenkaan tarvetta antautua arvuutteluun. Agitaatiolla työläisten ja maanviljelijöiden hallituksen iskulauseesta on kaikissa olosuhteissa suunnaton opetuksellinen arvo. Eikä sattumalta. Tämä yleistetty iskulause kulkee täysin ajanjaksomme poliittisen kehityksen mukaisesti (vanhojen porvarillisten puolueiden vararikko ja mätäneminen, demokratian romahdus, fasismin kasvu, työläisten kiihtyvä rynnistys aktiivisemmän ja aggressiivisemmän politiikan suuntaan). Jokaisen siirtymävaatimuksen tulisi näin ollen johtaa yhteen ja samaan poliittiseen johtopäätökseen: työläisten on katkaistava välinsä kaikkien porvariston perinteisten puolueiden kanssa vakiinnuttaakseen yhdessä maanviljelijöiden kanssa oman valtansa.

On mahdotonta nähdä etukäteen, mitkä ovat joukkojen vallankumouksellisen mobilisaation konkreettiset vaiheet. Neljännen internationaalin osastojen tulee vakavasti perehtyä jokaiseen uuteen vaiheeseen ja nostaa sellaisia iskulauseita, jotka auttavat työläisiä taistelemaan itsenäisen politiikan puolesta, syventävät tämän politiikan luokkataistelua, tuhoavat reformistiset ja pasifistiset illuusiot,

vahvistavat etujoukon yhteyttä joukkoihin ja valmistelevat vallankumouksellista vallan valtaamista.

NEUVOSTOT

Kuten jo olemme sanoneet, tehdaskomiteat ovat kaksoisvallan perusaineiksia tehtaissa. Niiden olemassaolo on niin muodoin mahdollista vain joukkojen painostuksen lisääntyessä. Tämä pitää samoin paikkansa myös erityisten sodanvastaisen taistelun kansanryhmittymien, hintakomiteoiden ja kaikkien muiden liikehdinnän uusien keskusten kohdalla, ilmiöiden, jotka nimenomaisesti osoittavat, että luokkataistelu on ylittänyt proletariaatin perinteisten järjestöjen rajat.

Nämä uudet elimet ja keskuksat alkavat kuitenkin pian tuntea yhteenkuuluvuuden puutetta ja omaa riittämättömyyttään. Yhtäkään siirtymävaatimuksista ei voida täysin toteuttaa porvarillisen järjestelmän säilyttämisen oloissa. Samaan aikaan yhteiskunnallisen kriisin syveneminen ei lisää ainoastaan joukkojen kärsimyksiä vaan myös niiden kärsimättömyyttä, sinnikkyyttä ja painetta. Aina uudet sorrettujen kerrostumat nostavat päätään ja astuvat esiin vaatimuksineen. Miljoonat työn uuvuttamat ”kadunmiehet”, joille reformistiset johtajat eivät koskaan uhranneet ajatustakaan, alkavat hellittämättä jyskyttää työväenjärjestöjen ovia. Työttömät yhtyvät liikehdintään. Maataloustyöläiset, perikatoon joutuneet tai sitä lähellä olevat maanviljelijät, kaupunkien sorretut, työläisnaiset, perheenemännät, älymystön kurjistuneet kerrokset – kaikki he etsivät yhtenäisyyttä ja johtoa.

Kuinka saattaa sopusointuun erilaiset vaatimukset ja taistelumuodot vaikka vain yhden kaupungin rajojen sisällä? Historia on jo vastannut tähän kysymykseen: neuvostojen kautta. Ne yhdistävät kaik-

kien taistelevien ryhmien edustajat. Kukaan ei ole vielä esittänyt toisenlaista järjestelmää tähän tarkoitukseen; itse asiassa on tuskin mahdollista keksiä parempaa. Neuvostoja ei ole rajoitettu *a priori* puolueohjelmaan. Ne avaavat ovensa kaikille riistetyille. Näistä ovista kulkee kaikkien kerrosten edustajia, jotka ovat tempautuneet yleiseen taistelun virtaan. Organisaatio laajenee liikehännän mukana ja uudistuu aina uudelleen ja uudelleen sen sylissä. Kaikki proletariaatin poliittiset virtaukset voivat kamppailla neuvostojen johdosta laajimmalla demokraattisella perustalla. Sen vuoksi iskulause neuvostoista kruunaa siirtymävaatimusten ohjelman.

Neuvostoja voi syntyä vain aikana, jolloin joukkoliike siirtyy avoimen vallankumoukselliseen vaiheeseen. Ilmaantumisensa ensi hetkestä lähtien neuvostoista, jotka toimivat keskuksina, joiden ympärille miljoonat raatajat ovat yhdistyneet taistelussaan riistäjiä vastaan, tulee paikallishallinnon ja myöhemmin keskushallituksen kilpailijoita ja vastustajia. Kun tehdaskomitea luo kaksoisvallan tehtaaseen, aloittavat neuvostot valtiollisen kaksoisvallan kauden.

Kaksoisvalta puolestaan on siirtymäkauden huippukohta. Kaksi hallitusta, porvarillinen ja proletaarinen, on sovittamattomasti toisiaan vastassa. Niiden yhteentörmäys on väistämätön. Yhteiskunnan kohtalo riippuu sen lopputuloksesta. Jos vallankumous häviää, seuraa porvariston fasistinen diktatuuri. Voiton myötä syntyy neuvostovalta, so. proletariaatin diktatuuri ja yhteiskunnan sosialistinen jälleenrakentaminen.

TAKAPAJUISET MAAT JA

SIIRTYMÄVAATIMUSTEN OHJELMA

Siirto- ja puolisiirtomaat ovat syvimmäältä olemukseltaan takapajuisia maita. Mutta takapajuiset maat ovat osa imperialismin

hallitsemaa maailmaa. Niiden kehitys on näin ollen luonteeltaan yhdistynyttä: kaikkein alkeellisimmat talousmuodot ovat yhdistyneet kapitalistisen tekniikan ja kulttuurin viimeisiin huutoihin. Samalla tavalla määrittyvät takapajuisten maiden proletariaatin poliittiset pyrkimykset: kaikkein perustavinta laatua olevien kansallisen itsenäisyyden ja porvarillisen demokratian saavutusten puolesta käyvä taistelu on yhdistynyt sosialistiseen taisteluun maailmanimperialismia vastaan. Demokraattiset iskulauseet, siirtymävaatimukset ja sosialistisen vallankumouksen ongelmat eivät tässä taistelussa ole jakautuneet erillisille historiallisille aikakausille, vaan juontuvat suoraan toinen toisistaan. Kiinan proletariaatti oli tuskin alkanut järjestäytyä ammattiliittoihin kun sen jo piti varautua neuvostoihin. Tässä mielessä tämä ohjelmamme on täysin sovellettavissa siirto- ja puolisiirtomaissa, ainakin niissä, joissa proletariaatista on tullut itsenäistä politiikkaa toteuttamaan kykenevä.

Siirto- ja puolisiirtomaiden keskeisenä tehtävänä on agraarivallankumous, so. feodaalisen perinnön hävittäminen, sekä kansallinen itsenäisyys, so. imperialistisen ikeen kukistaminen. Molemmat tehtävät ovat tiiviissä yhteydessä toisiinsa.

On mahdotonta vain torjua demokraattinen ohjelma; on välttämätöntä, että joukot kasvavat siitä ulos taistelussa. Kansallisen (tai perustuslakia säätävän) kokouksen iskulause säilyy täysissä voimissaan Kiinan tai Intian kaltaisissa maissa. Tämä iskulause on yhdistettävä lujasti kansallisen vapautuksen ja maareformin ongelmaan. Ensi vaiheessa työläiset on aseistettava tällä demokraattisella ohjelmalla. Vain he kykenevät kutsumaan koolle ja yhdistämään maanviljelijät. Vallankumouksellisen demokraattisen ohjelman perusteella on tarpeen asettaa työläiset ”kansallista” porvaristoa vastaan. Tietyissä vaiheissa joukkojen mobilisaatiota vallankumouksellisen demokratian iskulauseiden alla neuvostojen on mahdollista ja pitääkin syntyä. Niiden historiallisen roolin kullakin ajanjaksolla ja

erityisesti niiden suhteen kansalliseen kokoukseen määräävät proletariaatin poliittinen taso, niiden ja talonpoikaiston väliset siteet sekä proletariaatin puolueen politiikan luonne. Ennemmin tai myöhemmin neuvostojen tulisi syrjäyttää porvarillinen demokratia. Vain ne kykenevät johtamaan demokraattisen vallankumouksen päätökseen samoin kuin aloittamaan sosialistisen vallankumouksen kaudenkin.

Yksittäisten demokraattisten ja siirtymävaatimusten suhteellisen painoarvon proletariaatin taistelussa, niiden keskinäiset siteet ja esittämisjärjestyksen määrittävät kunkin takapajuisen maan erityispiirteet ja nimenomaiset olosuhteet sekä merkittävässä määrin sen takapajuisuuden aste. Joka tapauksessa vallankumouksellisen kehityksen yleinen suunta kaikissa takapajuisissa maissa voidaan määrittää jatkuvan vallankumouksen kaavalla siinä merkityksessä kuin sen selvästi osoittivat Venäjän kolme vallankumousta (1905, helmikuu 1917, lokakuu 1917).

Komintern on järjestänyt takapajuisille maille klassisen esimerkin siitä, kuinka on mahdollista tuhota voimakas ja lupaava vallankumous. Kiinan myrskyisän kansankapinan aikana vuosina 1925-27 Komintern jätti esittämättä iskulauseen kansallisesta kokouksesta ja samaan aikaan kielsi neuvostojen muodostamisen. (Porvarillisen Kuomintang-puolueen piti Stalinin suunnitelmien mukaan korvata sekä kansallinen kokous että neuvostot.) Sen jälkeen, kun Kuomintang oli lyönyt kansanjoukot, järjesti Komintern Kantoniin neuvoston irvikuvan. Kantonin kapinan väistämättömän kukistumisen jälkeen Komintern ryhtyi talonpoikaisneuvostojen sissisotaan jättäen teollisuusproletariaatin täysin vaille huomiota. Päädyttyään näin umpikujaan Komintern hyödynsi Kiinan-Japanin-sotaa hävittääkseen ”Neuvosto-Kiinan” parilla kynänvedolla alistamalla paitsi talonpoikaisen ”puna-armeijan” myös niin sanotun kommunistisen puolueen identtiselle Kuomintangille, so. porvaristolle.

Pettyään kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen vaaliakseen ystävyyttään ”demokraattisten” orjanomistajien kanssa Komintern ei voinut olla samaan aikaan pettämättä siirtomaakansojen vapaustaistelua, ja tämän se teki vieläkin kyynisemmin kuin toinen internationaali oli aiemmin tehnyt. Eräs kansanrintaman ja ”kansallisen puolustuksen” politiikan tarkoituksista on muuttaa satojen miljoonien siirtomaaväestö ”demokraattisen” imperialismin tykinruoaksi. Siirto- ja puolisiirtomaiden kansojen, so. ihmiskunnan enemmistön vapaustaistelua julistava lippu on epäilyksettä siirtynyt neljännen internationaalin kannettavaksi.

SIIRTYMÄVAATIMUSTEN OHJELMA

FASISTISISSA MAISSA

Tänään olemme jo kaukana siitä ajasta, jolloin Kominternin strategit julistivat Hitlerin voiton olevan vain askel kohti Thälmannin voittoa. Nyt Thälmann on virunut Hitlerin vankiloissa yli viisi vuotta. Mussolini on pitänyt Italiaa fasismin kahleissa jo yli kuudentoista vuoden ajan. Koko tämän ajan toisen ja kolmannen internationaalin puolueet ovat olleet kykenemättömiä paitsi joltamaan joukkoliikettä myös luomaan vakavasti otettavaa laitonta järjestöä, joka olisi edes jossain määrin verrattavissa Venäjän vallankumouksellisiin puolueisiin tsarismen aikana.

Ei ole pienintäkään syytä selittää näitä laiminlyöntejä viittaamalla fasistisen ideologian voimaan. (Mussolini ei pohjimmiltaan koskaan edes esittänyt minkäänlaista ideologiaa.) Hitlerin ”ideologia” ei koskaan todella kiehtonut työläisiä. Niillä kansankerroksilla, jotka yhteen aikaan olivat fasismin huumaimia, so. pääasiassa keskiluokilla, on ollut riittävästi aikaa selvitä humalastaan. Sitä tosiseikkaa, että tuskin havaittavissa oleva oppositio on rajoittunut protestanttisen ja

katolisen kirkon piireihin, ei voi selittää ”rodun” ja ”veren” puoliksi hourailevien ja petollisten teorioiden voimalla, vaan demokratian, sosiaalidemokratian ja Kominternin ideologioiden järkyttävällä ro- mahduksella.

Pariisin kommuunin verilöylyn jälkeen vallitsi lähes kahdeksan vuoden ajan musta taantumus. Venäjän vuoden 1905 vallanku- mouksen tappion jälkeen raatajajoukot vaipuivat horrokseen lähes yhtä pitkäksi ajaksi. Molemmissa tapauksissa ilmiö johtui kuitenkin vain fyysisestä tappiosta ja voimasuhteista. Venäjällä se lisäksi koski lähes neitseellistä proletariaattia. Bolševikkiryhmä ei siihen mennessä ollut viettänyt edes kolmatta vuosipäiväänsä. Täysin toisin oli Saksassa, jossa johto tuli voimakkaista puolueista, joista toinen oli ollut olemassa seitsemänkymmentä vuotta, toinen lähes viisitoista. Molemmat näistä puolueista, miljoonien äänestäjien tukemat, suorastaan lamaantuivat ennen taistelua ja antautuivat taistelutta. Historia ei tunne vastaavaa katastrofia. Saksan proleta- riaattia ei lyönyt vihollinen taistelukentillä. Sen murskasi sen omien puolueiden pelkuruus, halpamaisuus ja kavaluus. Eikä ihme, että se on menettänyt uskonsa kaikkeen siihen, mihin se on melkein kol- men sukupolven ajan tottunut uskomaan. Hitlerin voitto puolestaan vahvisti Mussolinia.

Vallankumouksellisen työn pitkäaikainen epäonnistuminen Ita- liassa tai Saksassa on vain palkkio sosiaalidemokratian ja Komin- ternin rikollisesta politiikasta. Laiton työ ei tarvitse vain joukkojen sympatiaa, vaan myös sen kehittyneen kerroksen tietoista innos- tusta. Mutta onko mahdollista odottaa innostusta historiallisen va- rarikon kärsineiltä järjestöiltä? Enemmistö heistä, jotka nyt astuvat esiin emigranttijohtajina, on joko turmeltunut luitaan ja ytimiään myöten, Kremlin ja GPU:n agenteja tai entisiä sosiaalidemokraatti- sia ministereitä, jotka haaveilevat, että työläiset kuin ihmeen kauppal- la palauttaisivat heidät heidän menettämiinsä asemiin. Onko mah-

dollista edes minuutin ajan kuvitella näitä herrasmiehiä ”fasismin-vastaisen” vallankumouksen tulevien johtajien rooliin?

Eivätkä tapahtumat maailmalla – Itävallan työläisten murskaaminen, Espanjan vallankumouksen tappio, Neuvostovaltion rappeutuminen – voi auttaa vallankumouksellista kapinaa Italiassa ja Saksassa. Koska Saksan ja Italian työläiset ovat poliittisen informaation osalta suuressa määrin radiosta riippuvaisia, voimme varmuudella sanoa, että Moskovan radiosta yhdistäessään thermidorilaisia valheita typeryyksiin ja julkeuksiin on tullut kaikkein voimakkain työläisten itseluottamusta heikentävä tekijä totalitaarisissa maissa. Tässä kuten muissakin suhteissa Stalin toimii ainoastaan Goebbelsin apulaisena.

Samaan aikaan fasismin voittoon johtaneet luokkavastakohtaisuudet, jotka vaikuttavat myös fasismin oloissa, ovat vähitellen kaimamassa maata sen jalkojen alta. Joukot ovat tyytymättömämpiä kuin koskaan. Sadat ja tuhannet uhrautuvaiset työläiset jatkavat kaikesta huolimatta vallankumouksellista myyräntytöään. Etualalle on astunut uusi sukupolvi, joka ei ole suoraan kokenut vanhojen perinteiden ja korkeiden odotusten romuttumista. Vastustamattomissa oleva proletaarisen vallankumouksen alkeiden valmistelu jatkuu totalitarismin raskaan hautakiven alla. Jotta piiloenergia hulmahtaisi avoimeksi kapinaksi, on kuitenkin tarpeen, että proletariaatin etujoukko varustautuu uusilla näköaloilla, uudella ohjelmalla ja uudella, tahraamattomalla lipulla.

Tässä on suurin ongelma. Fasististen maiden työläisten on äärimmäisen vaikeaa valita uusi ohjelma. Ohjelman vahvistaa käytäntö. Ja totalitaarisen hirmuvallan maissa puuttuu nimenomaan joukko-
liikkeiden kokemus. On hyvin todennäköistä, että todellinen proletaarinen onnistuminen jossain ”demokraattisista” maista on välttämätön antamaan vauhtia vallankumoukselliselle liikehdinnälle fasistisella alueella. Vastaavan vaikutuksen mahdollistaa talou-

dellinen tai sotilaallinen katastrofi. Tällä hetkellä on välttämätöntä toteuttaa etupäässä propagandistista, alustavaa työtä, joka johtaa suuren mittakaavan tuloksiin vasta tulevaisuudessa. Yksi asia voidaan varmuudella sanoa jo nyt: jähka vallankumouksellinen aalto lähtee fasistisissa maissa liikkeelle, siitä tulee oitis suunnaton vyöry, joka ei missään olosuhteissa pysähdy yrittämään jonkinlaisen Weimar-raadon elvyttämistä.

Tästä hetkestä lähtien vallitsee neljännen internationaalin ja vararikossaan kituuttavien vanhojen puolueiden välillä ehdoton ero. ”Kansanrintama” maanpaossa on kaikkein pahanlaatuisin ja petollisin muunnos kaikista mahdollisista kansanrintamista. Pohjimiltaan se kuvastaa avutonta kaipuuta liittoon liberaalin porvariston kanssa, jota ei ole olemassa. Jos tämä liitto olisi onnistunut, se olisi yksinkertaisesti vain valmistellut lisää uusia Espanjan kaltaisia tappioita proletariaatille. ”Kansanrintaman” teorian ja käytännön säälimätön paljastaminen on näin ollen ensimmäinen vallankumouksellisen fasisminvastaisen taistelun ehto.

Tämä ei tietenkään tarkoita, että neljäs internationaali hylkää demokraattiset iskulauseet keinona mobilisoida joukkoja fasismia vastaan. Päin vastoin, tällaiset iskulauseet voivat tiettyinä hetkinä olla tärkeässä asemassa. Mutta meille demokratian sanamuodot (painovapaus, järjestäytymisoikeus jne.) ovat vain satunnaisia tai tilapäisiä iskulauseita proletariaatin itsenäisessä liikehdinnässä eivätkä porvariston agenttien proletariaatin kaulaan pujottama demokraattinen hirttosilmukka (Espanja!). Niin pian kuin liikehdinnälle tulee jonkinlainen joukkoluonne, demokraattiset iskulauseet kiedotaan yhteen siirtymävaatimusten kanssa; voidaan olettaa, että tehdaskomiteoita muodostuu ennen kuin vanhat ja rutiinoituneet konkarit ryntäävät kanslerinvirastoistaan organisoimaan ammattiliittoja; neuvostot leviävät kaikkialle Saksaan ennen kuin

uusi perustuslakia säätävä kokous kokoontuu Weimariin. Sama koskee Italiaa ja muita osittain tai täysin totalitaarisia maita.

Fasismi syöksi nämä maat poliittiseen barbariaan. Mutta se ei muuttanut niiden yhteiskunnallista rakennetta. Fasismi on finanssipääoman työkalu eikä feodaalisten maanomistajien. Vallankumouksellisen ohjelman on perustuttava luokkataistelun dialektiikkaan välttämättä myös fasistisissa maissa, ei järkyttävien romahdusten psykologiaan. Neljäs internationaali hylkää inhosta väristen ne poliittiset naamiaiset, jotka pakottivat stalinisteja, entisiä ”kolmannen vaiheen” sankareita, esiintymään vuorollaan katolisten, protestanttien, juutalaisten, saksalaisnationalistien ja liberaalien naamareiden takana – vain kätkeäkseen omat vastenmieliset kasvonsa. Neljäs internationaali esiintyy aina ja kaikkialla oman lippunsa alla. Edistykselliset työläiset kaikkialla maailmassa ovat jo vakuuttuneita siitä, että Mussolinin, Hitlerin sekä heidän agenttinsa ja seuraajinsa kukistaminen tapahtuu vain neljännen internationaalin johtamana.

SNTL JA SIIRTYMÄKAUDEN ONGELMAT

Neuvovaltiot liitto kohosi lokakuun vallankumouksesta työläisvaltiona. Tuotantovälineiden valtionomistus, sosialistisen kehityksen välttämätön edellytys, mahdollisti tuotantovoimien nopean kasvun. Mutta samaan aikaan työläisvaltion koneisto koki täydellisen rappeutumisen: se muuttui työväenluokan aseesta byrokraattisen työväenluokanvastaisen väkivallan aseeksi ja yhä suuremmassa määrin maan taloutta sabotoivaksi aseeksi. Takapajuksen ja eristyneen työläisvaltion bykrokratisoituminen sekä bykrokratian muuttuminen kaikkivoivaksi etuoikeutetuksi kastiksi kumosivat kaikkein

vakuuttavimmin teorian sosialismista yhdessä maassa – eivät vain teoriassa, vaan tällä kertaa käytännössä.

Tämän johdosta SNTL ilmentää suunnattomia ristiriitoja. Siltikin se on rappeutunut työläisvaltio. Yhteiskunnallinen diagnoosi on tämä. Poliittinen ennuste tarjoaa kaksi vaihtoehtoa: joko byrokratia tullessaan yhä enemmän maailman porvariston elimeksi työläisvaltiossa tekee lopun uusista omistusmuodoista ja syöksee maan takaisin kapitalismiin, tai työväenluokka murskaa byrokratian ja avaa tien sosialismiin.

Neljännän internationaalien osastoille Moskovan oikeudenkäynnit eivät olleet yllätys eivätkä tulosta Kremlin diktaattorin henkilökohtaisesta hulluudesta, vaan *thermidorin* laillisia jälkeläisiä. Ne saivat alkunsa itsensä neuvostobyrokratian kestäättömistä sisäisistä ristiriidoista, jotka puolestaan heijastavat byrokratian ja kansan välisiä ristiriitoja samoin kuin syveneviä vastakkaisuuksia ”kansan” itsensä keskuudessa. Oikeudenkäyntien ”uskomaton” verinen luonne osoittaa ristiriitojen voimakkuuden mittasuhteet ja samalla ennustaa lopullisen ratkaisun saapumista.

Kremlin entisten, Moskovaan paluusta kieltäytyneiden ulkomaanedustajien julkiset lausunnot eittämättä vahvistavat omalla tavallaan, että byrokraattien keskuudessa esiintyy kaikkien poliittisten aatteiden sävyjä aidosta bolševismista (Ignace Reiss) täydelliseen fasismiin (F. Butenko). Byrokratian vallankumoukselliset osat, vain pieni vähemmistö, heijastavat, vaikkakin passiivisesti, proletariaatin sosialistisia etuja. Fasistiset, vastavallankumoukselliset osat, jotka jatkuvasti kasvavat, ilmentävät sitäkin johdonmukaisemmin maailmanimperialismin intressejä. Nämä kauppaneuvoston asemaa tavoittelevat pyrkyrit ajattelevat, eivätkä syyttä, että uusi hallitseva kerrostuma voi turvata etuoikeutetun asemansa vain hylkäämällä kansallistamisen, kollektivisoinnin ja ulkomaankaupan monopolin ”länsimaiseen sivistykseen”, so. kapitalismiin mukautumisen ni-

missä. Näiden kahden ääripään välissä on hajanaisia menševikkieserrä-liberaalitentenssejä, jotka kallistuvat porvarillisen demokraatian suuntaan.

Tämän niin sanotun luokattoman yhteiskunnan syvissä riveissä epäilemättä esiintyy aivan vastaavia ryhmittymiä kuin byrokraatien keskuudessa, vain vähemmän terävästi ilmenevinä ja käänteisessä määrin: tietoiset kapitalistiset tendenssit ovat ominaisia etupäässä kukoistaville kollektiivituloille (kolhooseille) ja ovat tunnusomaisia vain pienelle vähemmistölle. Tämä kerrostuma kuitenkin kerryttää henkilökohtaista vaurauttaan laajalla pikkuporvarillisten suuntausten perustalla ja yleisen köyhyyden kustannuksella, ja byrokraatia rohkaisee heitä tietoisesti.

Tämän kasvavien vastakohtaisuuksien, yhä useammin yhteiskunnallisesta tasapainotilasta poikkeavan järjestelmän huipulla sinnittelee terroristisin keinoin thermidorinen oligarkia, joka nykyään on supistunut lähinnä Stalinin bonapartistiseksi nurkkakunnaksi. Viimeisimmät juridiset lavastukset oli tarkoitettu iskuksi vasemmistoa vastaan. Tämä pätee myös oikeisto-opposition johtajien raivauksen suhteen, koska vanhan bolševikkipuolueen oikeistoryhmä edustaa byrokraatian etujen ja suuntausten näkökulmasta katsottuna vasemmistolaista vaaraa. Se tosiseikka, että bonapartistinen nurkkakunta pelätessään samalla omia Butenkon kaltaisia oikeistolaisia liittolaisiaan on pakotettu itsesäilytyksen nimissä teloittamaan vanhan bolševikkisukupolven miltei viimeiseen mieheen, on kiistaton osoitus vallankumouksellisten perinteiden elinvoimaisuudesta joukkojen keskuudessa sekä joukkojen kasvavasta tyytymättömyydestä.

Vasta eilen Moskovan oikeudenkäynnit puhtaaksi kullaksi määrittäneet lännen pikkuporvarilliset demokraatit hokevat tänään lakkaamatta, että ”Neuvostoliitossa ei ole trotskilaisuutta tai trotskilaisia”. He eivät kuitenkaan osaa selittää, miksi kaikki puh-

distukset toimitetaan nimenomaan tämän vaaran vastaisen taistelulipun alla. Jos tarkastelemme ”trotskilaisuutta” viimeisteltyinä ohjelmana tai vielä osuvammin järjestönä, silloin ”trotskilaisuus” Neuvostoliitossa on epäilemättä äärimmäisen heikko. Kuitenkin sen hävittämättömissä oleva voima juontuu siitä tosiasiasta, että se ei ilmennä vain vallankumouksellista perinnettä, vaan myös Venäjän työväenluokan tämän päivän varsinaisen opposition. Työläisten kasautunut yhteiskunnallinen viha byrokratiaa vastaan – juuri tämä on Kremlin nurkkakunnan näkökulmasta ”trotskilaisuutta”. Se pelkää suunnattomasti ja täysin aiheellisesti työläisten syvän vaikkakin sanattoman suuttumuksen ja neljännen internationaalisen organisaation välistä liittoa.

Vanhojen bolševikkien sukupolven sekä keski-ikäisten ja nuorten sukupolvien vallankumouksellisten edustajien tuhoaminen on hajottanut poliittista tasapainotilaa yhä enemmän byrokratian oikeistolaisen, porvarillisen siiven ja sen liittolaisten hyväksi joka puolella maata. Heiltä, s.o. oikeistolta voimme seuraavassa vaiheessa odottaa yhä päättäväisempiä toimenpiteitä SNTL:n sosialistisen luonteen muuttamiseksi ja saattamiseksi lähemmäs ”läntisen sivistyksen” mallia sen fasistisessa muodossa.

Tästä näkökulmasta kysymykseen ”SNTL:n puolustamisesta” liittyy pakottavaa konkreettisuutta. Jos porvarillis-fasistinen ryhmittymä, niin sanoaksemme ”Butenkon ryhmäkunta” yrittäisi huomenna vallankaappausta, ”Reissin ryhmäkunta” väistämättä järjestäytyisi barrikadin toiselle puolelle. Vaikka se huomaisikin olevansa tilapäisesti Stalinin liittolainen, se ei kuitenkaan puolustaisi bonapartistista nurkkakuntaa, vaan SNTL:n yhteiskunnallista perustaa, so. kapitalisteilta riistettyä ja valtion omaisuudeksi muutettua omaisuutta. Jos ”Butenkon ryhmäkunta” osoittautuisi olevan liitossa Hitlerin kanssa, ”Reissin ryhmäkunta” puolustaisi

Neuvostoliittoa sotilaalliselta hyökkäykseltä niin maan sisällä kuin maailmallakin. Mikä tahansa muu menettelytapa olisi petos.

Vaikka näin ollen on luvaton etukäteen kieltää mahdollista ”yhteisrintamaa” byrokratian thermidorilaisen osan kanssa tarkoin määrättyissä tapauksissa kapitalistisen vastavallankumouksen avointa hyökkäystä vastaan, tärkeimpänä poliittisena tehtävänä Neuvostoliitossa on edelleen tämän saman thermidorilaisen byrokratian kukistaminen. Jokainen uusi päivä sen herruutta edistää talouden sosialististen piirteiden perustusten mädäntymistä ja lisää kapitalismin entisöinnin mahdollisuuksia. Juuri tähän suuntaan Komintern kulkee Stalinin agenttina ja rikoskumppanina tukahduttamalla Espanjan vallankumousta ja heikentämällä kansainvälisen proletariaatin itseluottamusta.

Kuten fasistisissa maissa, byrokratian suurin vahvuus ei piile siinä itsessään, vaan joukkojen pettymyksessä ja uusien näköalojen puutteessa. Kuten fasistisissa maissa, joista Stalinin poliittinen koneisto ei eroa kuin hillittömämmän raakuutensa osalta, vain alustava propagandistinen työ on mahdollista tämän päivän Neuvostoliitossa. Kuten fasistisissa maissa, kimmoke neuvostotyöläisten vallankumoukselliseen kapinaan tulee todennäköisesti maan ulkopuolisista tapahtumista. Maailmanlaajuinen taistelu Kominternia vastaan on tänä päivänä tärkein osa taistelua stalinistista diktatuuria vastaan. On olemassa paljon viitteitä siitä, että Kominternin kukistuminen edeltää koko bonapartistisen nurkkakunnan ja thermidorilaisen byrokratian kukistumista, koska Komintern ei suoraan perustu GPU:hun.

Tuore vallankumouksellinen kansannousu Neuvostoliitossa alkaa epäilemättä yhteiskunnallisen epätasa-arvon ja poliittisen siron vastaisen taistelun lipun alla. Alas byrokratian etuoikeudet! Alas stahanovilaisuus! Alas neuvostoaristokratia ja sen arvonimet

ja kunniamerkit! Suurempi palkkojen yhdenmukaisuus kaikille työmuodoille.

Taistelu ammattiliittojen ja tehdaskomiteoiden vapauden puolesta sekä kokoontumis- ja painovapauden puolesta ilmenee taistelussa neuvostodemokratian uudistamisen ja kehittämisen puolesta.

Byrokrania korvasi neuvostot luokkaeliminä yleisen äänioikeuden harhalla – Hitlerin ja Goebbelsin tapaan. On välttämätöntä palauttaa neuvostoille paitsi niiden vapaa demokraattinen muoto myös niiden luokkasisältö. Kuten aikoinaan porvaristolta ja kulakeilta kiellettiin pääsy neuvostoihin, nyt on välttämätöntä karkottaa byrokrania ja uusi aristokratia neuvostoista. Neuvostoissa on tilaa vain työläisten, kollektiivitulojen työläisten ja talonpoikien sekä Puna-armeijan miesten edustajille.

Neuvostojen demokratisointi on mahdotonta ilman neuvostopuolueiden laillistamista. Työläiset ja talonpojat itse vapaasti äänestämällä ilmaisevat, mitä puolueita he pitävät neuvostopuolueina.

Suunnitelmatalouden läpikotainen tarkistaminen tuottajien ja kuluttajien eduksi! Tehdaskomiteoille on palautettava oikeus valvoa tuotantoa. Demokraattisesti järjestäytyneen kuluttajaosuuskunnan tulee valvoa tuotteiden laatua ja hintaa.

Kollektiivitulojen uudelleenjärjestäminen niissä työskentelevien työläisten tahdon ja etujen mukaisesti!

Byrokranian taantumuksellinen kansainvälinen politiikka on korvattava proletaarisen internationalismin politiikalla. Kaikki Kremlin diplomaattinen kirjeenvaihto on julkistettava. Alas salainen diplomatia!

Kaikki thermidorilaisen byrokranian järjestämät poliittiset oikeudenkäynnit uuteen käsittelyyn täydellisen julkisuuden sekä poleemisen avoimuuden ja rehellisyyden valossa. Vain sorrettujen joukkojen voitokas vallankumouksellinen kapina kykenee elvyttämään neuvostojärjestelmän ja takaamaan sen kehityksen jatkumisen

kohti sosialismia. Vain yksi puolue kykenee johtamaan neuvostojoukot kapinaan – neljännen internationaalinen puolue!

Alas Kain-Stalinin byrokraattinen joukkio!

Eläköön neuvostodemokratia!

Eläköön kansainvälinen sosialistinen vallankumous!

OPPORTUNISMIA JA

PERIAATTEETONTA REVISIONISMIA VASTAAN

Léon Blumin puolueen politiikka Ranskassa osoittaa jälleen reformistien olevan kykenemättömiä oppimaan mitään edes kaikkein traagisimmista historian opetuksista. Ranskan sosiaalidemokratia jäljittelee orjallisesti Saksan sosiaalidemokratian politiikkaa ja on kohtaamassa samanlaisen lopun. Muutamassa kymmenessä vuodessa toinen internationaali kietoutui porvarillis-demokraattiseen järjestelmään, muuttui itse asiassa osaksi sitä, ja on nyt mädäntymässä yhdessä sen kanssa.

Kolmas internationaali on siirtynyt reformismin tielle aikana, jolloin kapitalismin kriisi on kertakaikkisesti asettanut proletariaatin vallankumouksen päiväjärjestykseen. Kominternin nykyinen politiikka Espanjassa ja Kiinassa – ”demokraattisen” ja ”kansallisen” porvariston edessä nöyristelemisen politiikka – osoittaa Kominternin olevan yhtä lailla kykenemätön oppimaan enää mitään tai muuttumaan. Neuvostoliitossa taantumukselliseksi voimaksi muuttunut byrokraatia ei voi toimia vallankumouksellisesti maailman mittassa.

Anarkosyndikalismi on noudattanut yleisesti ottaen samaa kehityskulkua. Ranskassa Léon Jouhaux’n syndikalistinen byrokraatia on jo kauan sitten muuttunut porvarilliseksi edustukseksi työväenluokan keskuudessa. Espanjassa anarkosyndikalismi karisti pois näen-

näisen vallankumouksellisuutensa ja muuttui kolmanneksi pyöräksi porvarillisen demokratian vaunuissa.

Lontoon toimiston ympärille keskittyneet keskustalaiset järjestöt edustavat pelkästään sosiaalidemokratian tai Kominternin ”vasemmistolaisia” seuralaisia. Ne ovat osoittaneet täydellistä kykenemättömyyttä ymmärtää poliittisen tilanteen kruunaa ja klaavaa ja tehdä siitä vallankumouksellisia johtopäätöksiä. Niiden kärkijoukkona oli Espanjan POUM, joka vallankumouksellisissa oloissa osoittautui täysin kykenemättömäksi noudattamaan vallankumouksellista linjaa.

Maailman proletariaatin vuosikausien aikana kärsimät traagiset tappiot tuomitsivat viralliset järjestöt yhä mittavampaan konservatiivisuuteen ja samalla johtivat pettyneet pikkuporvarilliset ”vallankumoukselliset” etsimään ”uusia teitä”. Kuten aina taantumuksen ja rappion aikoina, kaikkialta ilmaantuu puoskareita ja silmäkääntäjiä innokkaina korjaamaan koko vallankumouksellisen ajattelun tien. Sen sijaan, että oppisivat menneisyydestä, he ”hylkäävät” sen. Jotkut löytävät marxilaisuuden epäjohtonmukaisuuden, toiset julistavat bolševismin luhistumista. On niitä, jotka panevat vallankumouksellisen opin vastuuseen sen petteiden tekemistä virheistä ja rikoksista; niitäkin, jotka kiroavat lääkkeen, koska se ei takaa välitöntä ihmeperannusta. Uskaliaimmat lupaavat keksiä ihmelääkettä ja suosittelevat jo etukäteen luokkataistelun pysäyttämistä. Sangen monet ”uuden moraalien” profeetat varautuvat elvyttämään työväenliikkeen siveellisen homeopatian avulla. Suurin osa näistä apostoleista on onnistunut muuttamaan moraalisesti kelvottomiksi ennen saapumistaan taistelukentälle. Niinpä ”uusien teiden” muodossa proletariaatille tarjotaan vanhoja, kauan sitten esimarxilaisen sosialismin arkistoihin haudattuja reseptejä.

Neljäs internationaali julistaa ehdottoman sodan toisen, kolmannen, Amsterdamin ja anarkosyndikalistisen internationaalien byrokraateille sekä niiden keskustalaisille seuralaisille, reformitto-

malle reformismille, GPU:n kanssa liittoutuneelle demokratialle, rauhaa vailla olevalle pasifismille, porvariston palveluksessa olevalle anarkismille sekä kuollakseen vallankumousta pelkääville ”vallankumouksellisille”. Mikään näistä järjestöistä ei ole lupaus tulevaisuudesta, vaan ne ovat rappeutuneita jäänteitä menneisyydestä. Sotien ja vallankumousten aika pyyhkäisee ne maan tasalle.

Neljäs internationaali ei etsi eikä keksi ihmelääkkeitä. Se asettuu täysin marxilaisuuden kannalle ainoana vallankumouksellisena oppina, joka mahdollistaa todellisuuden ymmärtämisen, tappioiden takana piilevien syiden paljastamisen ja tietoisien voittoon valmistautumisen. Neljäs internationaali jatkaa bolševismin perinnettä, joka ensimmäisenä osoitti proletariaatille kuinka valata valta. Neljäs internationaali lakaisee tieltään puoskarit, silmäkääntäjät ja kutsumattomat moraalin opettajat. Riistolle perustuvassa yhteiskunnassa korkein moraalinen on yhteiskunnallisen vallankumouksen moraalinen. Kaikki työläisten luokkatietoisuutta, heidän uskoa omiin kykyihinsä sekä heidän taistelussa uhrautumisvalmiutta lisäävät menetelmät ovat hyviä. Luvattomia ovat metodit, jotka juurruttavat sorrettuihin pelkoa ja nöyryyttä sortajien edessä, jotka kuristavat suuttumusta ja protestimielialaa tai korvaavat joukkojen tahdon johtajien tahdolla, vakaumuksen – pakolla, todellisuuden analysoinnin – kansankiihotuksella ja salajuonilla. Tämän vuoksi sekä marxilaisuutta prostituoiva sosiaalidemokratia että stalinismi – bolševismin antiteesi – ovat kumpikin proletariaatin vallankumouksen ja sen moraalinen verivihollisia.

Kohdata todellisuus rehellisesti; olla menemättä yli siitä, mistä aita on matalin; puhua asioista niiden oikeilla nimillä; puhua joukoille totta riippumatta siitä, kuinka katkeraa se on; olla pelkäämättä esteitä; pitää sanansa niin pienissä kuin suurissakin asioissa; pe-

rustaa ohjelmansa luokkataistelun logiikalle; olla rohkea toiminnan hetken koittaessa – nämä ovat neljännen internationaalin sääntöjä. Se on osoittautunut kykeneväksi uimaan vastavirtaan. Lähestyvä historiallinen aalto nostaa sen harjalleen.

LAHKOLAISUUTTA VASTAAN

Proletariaatin historiallisten järjestöjen petturuuden vaikutuksen alaisena neljännen internationaalin ympärille syntyy tai elvytetään erilaisia lahkolaisia tuulahduksia ja ryhmittymiä. Ne perustuvat kieltäytymiseen taistelemasta osittaisten ja siirtymävaatimusten puolesta, so. työtätekevien joukkojen perusetujen ja -tarpeiden puolesta siten kuin ne tänä päivänä ovat. Vallankumoukseen valmistautuminen merkitsee lahkolaisille heidän itsensä vakuuttamista sosialismin yliveritaisuudesta. He esittävät selän kääntämistä ”vanhoille” ammattiliitoille, so. kymmenille miljoonille järjestäytyneille työläisille – aivan kuin joukot voisivat jotenkin elää ottamatta huomioon todellisen luokkataistelun oloja!

He ovat välittämättä reformististen järjestöjen sisäisistä kamppailuista – aivan kuin joukot voisi voittaa puolelleen puuttumatta niiden jokapäiväiseen taisteluun! He kieltäytyvät tekemästä eroa porvarillisen demokratian ja fasismin välillä – aivan kuin joukot voisivat olla tuntematta eroa joka puolella!

Lahkolaiset kykenevät erottamaan toisistaan vain kaksi väriä: punaisen ja mustan. Jotta he eivät uhmaisi itseään, he yksinkertaistavat todellisuutta. He kieltäytyvät tekemästä eroa Espanjassa taistelevien leirien välillä siitä syystä, että molemmat leirit ovat luonteeltaan porvarillisia. Samasta syystä he katsovat tarpeelliseksi pysyä ”puolueettomina” Japanin ja Kiinan välisessä sodassa. He kiistävät SNTL:n ja imperialististen maiden välisen periaatteellisen

eron, ja neuvostobyrokratian taantumuksellisen politiikan vuoksi he kieltäytyvät puolustamasta lokakuun vallankumouksen luomia uusia omistusmuotoja imperialismiin hyökkäykseltä. Kyvyttöminä löytämään tietään joukkojen keskuuteen he kiihkeinä syyttävät joukkoja kykenemättömyydestä omaksua vallankumouksellisia ajatuksia.

Näillä hedelmättömällä poliitikoilla ei yleisesti ottaen ole tarvetta siirtymävaatimusten muodostamalle sillalle, koska heillä ei ole aikomusta siirtyä vastarannalle. He yksinkertaisesti vetelehtivät samassa paikassa tyydyttäen itseään toistelemalla samoja köyhiä abstraktioita. Poliittiset tapahtumat ovat heille aihe kommentointiin mutta eivät toimintaan. Koska lahkolaiset yleensä kaikenlaisten tomppelien ja ihmeperantajien tapaan joutuvat joka kerta todellisuuden horjuttamiksi, he elävät ainaisessa ärtymystilassa ja valittavat ”järjestelmästä” ja ”menetelmistä” ja lakkaamatta rypevät pikkujuonitteluissaan. Omissa piireissään he tavallisesti ylläpitävät tyrannimaista järjestelmää. Lahkolaisuuden poliittinen alennustila täydentää varjon tavoin opportunistien alennustilaa eikä tuo ilmi vallankumouksellisia näkymiä. Käytännön politiikassa lahkolaiset liittoutuvat opportunistien ja erityisesti keskustalaisten kanssa joka kerta taistellessaan marxilaisuutta vastaan.

Useimmat lahkolaisista ryhmistä ja nurkkakunnista, jotka ravitsevat itseään satunnaisilla neljännen internationaalien pöydältä putoavilla murusilla, elävät ”itsenäistä” järjestöllistä elämäänsä varsin kunnianhimoisina mutta ilman pienintäkään mahdollisuutta menestyä. Tuhlaamalla aikaansa bolševikki-leninistit tyynenä jättävät nämä ryhmät oman onnensa nojaan. Kuitenkin lahkolaisia suuntauksia esiintyy myös omissa riveissämme ja ne ilmaisevat turmiollista vaikutusta yksittäisten osastojen työlle. On mahdotonta antaa niille enää periksi edes yhdeksi päiväksi. Oikea politiikka ammattiliittojen suhteen on perusehtona neljänteen internationaaliin

liittymiselle. Joka ei etsi eikä löydä tietä joukkojen keskuuteen ei ole taistelija vaan kuollutta painoa puolueelle. Ohjelmaa ei laadita toimituskuntaa tai keskustelukerhojen johtajia, vaan miljoonien val-lankumouksellista toimintaa varten. Neljännen internationaalnin ri-vien puhdistaminen lahkolaisuudesta ja parantumattomista lahko-laisista on vallankumouksellisen menestyksen perusedellytys.

TIETÄ TYÖLÄISNAISILLE! TIETÄ NUORILLE!

Espanjan vallankumouksen tappio, jonka sen ”johtajat” järjести-vät, kansanrintaman häpeällinen häviö Ranskassa sekä Mos-kovan juridisten petosten paljastuminen – nämä kolme tosiasiaa yhdessä antavat korjaamattomissa olevan iskun Kominternille ja – ohimennen sanottuna – vakavia vammoja sen liittolaisille: sosiaali-demokraateille ja anarkosyndikalisteille. Tämä ei tietenkään tarkoi-ta, että näiden järjestön jäsenet kääntyisivät välittömästi neljännen internationaalnin puoleen. Merkittävä joukko vanhempaa sukupol-vea jättää liikkeen kärsittyään kaameita tappioita. Tämän lisäksi nel-jäs internationaali ei todellakaan pyri olemaan vallankumouksellis-ten invalidien, pettyneiden byrokraattien tai pyrkyreiden turvakoti. Päin vastoin, torjuaksemme pikkuporvarillisten, tällä hetkellä van-hojen järjestöjen koneistoissa hallitsevien elementtien mahdollisen tulvan puolueeseemme ovat tiukat varokeinot tarpeen: pitkä koeai-ka niille jäsenehdokkaille, jotka eivät ole työläisiä, erityisesti van-hoille puoluebyrokraateille; vastuullisiin toimiin pääsyn estäminen ensimmäisten kolmen vuoden aikana; jne. Neljännessä internatio-naalissa ei ole eikä tule sijaa pyrkyryydelle, vanhojen internationaa-lien mätäpaiseelle. Vain ne, jotka haluavat elää liikehännän hyväksi eivätkä sen kustannuksella, pääsevät luoksemme. Vallankumouk-

sellisten työläisten tulisi tuntea itsensä isänniksi. Järjestömme ovat heille aina avoimet.

Tietenkin jopa aikoinaan eturiviin nousseiden työläisten keskuudessa on monia väsyneitä ja pettyneitä. Ainakin ensi vaiheessa he jäävät sivustakatsojiksi. Ohjelman tai järjestön tullessa loppuunajetuksi sitä harteillaan kantanut sukupolvi kuluu loppuun sen mukana. Utta pontta liikkeelle antaa menneisyyden taakasta vapaa nuoriso. Neljäs internationaali kiinnittää erityistä huomiota proletariaatin nuoreen sukupolveen. Sen koko politiikka tähtää nuorison täyttämiseen uskolla omiin voimiinsa ja tulevaisuuteen. Vain nuorison tuore into ja tarmokas henki voivat taata ensimmäisiä onnistumisia taistelussa; vain nämä onnistumiset voivat palauttaa vanhemman sukupolven parhaat osat vallankumouksen tielle. Näin se on ollut ja näin se on oleva.

Luonteensa vuoksi opportunistiset järjestöt keskittävät päähuomiionsa työväenluokan huippukerroksiin ja siksi ovat välittämättä niin nuorista kuin naistyöläisistäkin. Kapitalismin mädännäisyys kohdistaa kuitenkin kovimman iskunsa naiseen sekä palkansaajana että perheenemäntänä. Neljännen internationaalien osastojen tulee tavoitella perustukijoitaan työväenluokan kaikkein riistetyimmistä kerroksista; toisin sanoen työläisnaisten keskuudesta. Täältä ne löytävät ehtymättömiä määriä omistautumista, epäitsekkyyttä ja valmiutta uhrautua.

Alas byrokraattisuus ja pyrkyryys! Tietä nuorisolle! Kääntykää työläisnaisten puoleen! Neljännen internationaalien lippu julistaa näitä iskulauseita. Neljännen Internationaalien lipun alle!

NELJÄNNEN INTERNATIONAALIN LIPUN ALLE!

Epäilijät kysyvät: Onko neljännen internationaalien luomisen hetki jo saapunut? He sanovat olevan mahdotonta luoda internationaalia ”keinotekoisesti”; sellainen voi syntyä vain suurten tapahtumien seurauksena, jne., jne. Kaikki nämä vastaväitteet osoittavat vain, että skeptikot eivät ole hyväksi uuden internationaalien rakentamisessa. He ovat hyväksi tuskin millekään.

Neljäs internationaali on jo noussut suurten tapahtumien seurauksena: proletariaatin historian suurimmista tappioista. Syy näihin tappioihin löytyy vanhan johdon rappiosta ja petollisuudesta. Luokkataistelu ei siedä keskeytyksiä. Toista internationaalia seurannut kolmas internationaali on tullut kelvottomaksi vallankumouksen tarkoituksiin. Eläköön neljäs internationaali!

Mutta onko koittanut aika julistaa sen perustamista? Skeptikot ovat vielä äänessä. Vastaamme, että neljättä internationaalia ei tarvitse ”julistaa”. Se on olemassa ja se taistelee. Onko se heikko? Kyllä, sen rivit eivät ole monilukuiset, koska se on vielä nuori. Ne ovat vielä etupäässä ydinjoukkoa. Mutta nämä ydinjoukot ovat tulevaisuudenlupauksia. Näiden ydinjoukkojen lisäksi tällä planeetalla ei ole olemassa ainuttakaan vallankumouksellista suuntausta, joka todella ansaitsi sen nimen. Olkoonkin internationaalimme vielä vähälukuinen, se on vahva opissaan, ohjelmassaan, perinteessään ja ydinjoukkojensa verrattomassa luonteenlaadussa. Joka ei näe tätä tänään, hän seisköön vähän aikaa sivussa. Huomenna se käy ilmeisemmäksi.

Jo tänään neljäs internationaali on täydellä syyllä vihattu stalinistien, sosiaalidemokraattien, porvarillisten liberaalien ja fasistien keskuudessa. Sillä ei ole eikä voi olla sijaa yhdessäkään kansanrintamassa. Se käy peräänantamatonta taistelua kaikkia porvariston

helmoissa roikkuvia poliittisia ryhmittymiä vastaan. Tehtävänään – kapitalismin herruuden lakkauttaminen. Tavoitteenaan – sosialismi. Menetelmänään – proletariaatin vallankumous.

Ilman sisäistä demokratiaa – ei vallankumouksellista koulutusta. Ilman kuria – ei vallankumouksellista toimintaa. Neljännen internationaalisen sisäinen rakenne perustuu demokraattisen sentralismin periaatteille: täysi vapaus keskustelussa, täydellinen yhtenäisyys toiminnassa.

Inhimillisen kulttuurin nykyinen kriisi on proletariaatin johdon kriisi. Neljänteen internationaaliin yhtyneet edistykselliset työläiset osoittavat luokalleen ratkaisun kriisiin. He esittävät proletariaatin ja maailman kaikkien sorrettujen vapaustaistelun kansainvälisille kokemuksille perustuvan ohjelman. He esittävät tahrattoman lipun.

Kaikkien maiden työläiset – miehet ja naiset – asettukaa neljännen internationaalisen lipun alle. Se on lähestyvän voittonne lippu!